Dosarul nr. 3-187/24
2-24147673-02-3-24122024

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

28 mai 2026 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ
al Curţii de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecător Mîra Ghenadie
Judecători Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae
Grefier Goncear Violeta

examinând în ședință publică, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Ilan Șor împotriva Autorității Naționale de Integritate privind anularea actului de constatare,

A C O N S T A T A T :

Obiectul și temeiurile acțiunii deduse judecății:

La 24 decembrie 2024, Șor Ilan prin intermediul reprezentantului său, avocatul Banaru Vadim a depus acțiune în contencios administrativ îndreptată împotriva Autorității Naționale de Integritate, prin care a solicitat anularea actului de constatare nr. 175/09 din 25 noiembrie 2024, emis de Autoritatea Națională de Integritate în privința reclamantului.

În motivarea acțiunii, partea reclamantă a indicat că, la 31 ianuarie 2020, în cadrul Autorității Naționale de Integritate a fost înregistrată sesizarea din oficiu nr. 04-08/82 privind eventuala încălcare de către Șor Ilan a regimului juridic al declarării averii, aceasta fiind repartizată inspectorului de integritate abia la 28 februarie 2020. Ulterior, prin procesul-verbal nr. 129/05 din 10 martie 2020, în privința reclamantului a fost inițiat controlul averii și al intereselor personale.

A menționat că, pe parcursul desfășurării controlului, la dosarul administrativ au fost conexate sesizarea din oficiu nr. 04-03/1700 din 3 octombrie 2022, în privința căreia a fost emis procesul-verbal de inițiere a controlului nr. 515/06 din 2 noiembrie 2022, precum și sesizarea nr. 9478 din 30 noiembrie 2022, ambele având ca obiect presupusa încălcare de către reclamant a regimului juridic al averii și al intereselor personale.

La 25 noiembrie 2024, Autoritatea Națională de Integritate a emis actul de constatare nr. 175/09, prin care a constatat încălcarea de către Șor Ilan, fost deputat în Parlamentul Republicii Moldova, a regimului juridic al declarării averii și a intereselor personale, manifestată prin nedeclararea corespunzătoare a averii și a intereselor personale. Totodată, ANI a constatat, pentru perioada 6 iulie 2015-31 decembrie 2015, existența unei diferențe vădite în mărime de 6 449 706,81 lei între proprietatea dobândită și veniturile obținute de Ilan Șor și membrii familiei sale pe parcursul exercitării funcției de demnitate publică. Pentru perioada 1 august 2016 - 2 noiembrie 2022, autoritatea a constatat existența unei diferențe substanțiale între averea dobândită, veniturile obținute și cheltuielile realizate de reclamant și membrii familiei sale, precum și caracterul nejustificat al deținerii acestei averi, în mărime totală de 4 381 084,46 lei.

Prin același act s-a dispus transmiterea cauzei instanței judecătorești competente în vederea confiscării averii nejustificate, în condițiile art. 34 alin. (5) din Legea nr. 132/2016, precum și decăderea lui Ilan Șor, pentru o perioadă de 3 ani, din dreptul de a exercita o funcție publică sau o funcție de demnitate publică, inclusiv funcția de deputat și cea de primar, cu înscrierea acestuia în Registrul de stat al persoanelor care au interdicția de a ocupa o funcție publică sau de demnitate publică.

Reclamantul a susținut că actul de constatare nr. 175/09 din 25 noiembrie 2024 constituie un act administrativ individual defavorabil, neîntemeiat și ilegal, afectat atât de vicii procedurale esențiale, cât și de deficiențe de ordin material, prin care îi sunt lezate dreptul de proprietate și dreptul de a exercita o funcție publică sau o funcție de demnitate publică.

Sub aspect procedural, partea reclamantă a invocat, în primul rând, nerespectarea obligației de repartizare imediată a sesizării. Astfel, deși sesizarea din oficiu nr. 04-08/82 a fost înregistrată la 31 ianuarie 2020, aceasta a fost repartizată abia la 28 februarie 2020, contrar art. 30 din Legea nr. 132/2016, potrivit căruia sesizările se înregistrează imediat și se repartizează aleatoriu prin sistemul electronic de distribuire. În opinia reclamantului, sesizarea trebuia repartizată chiar în ziua înregistrării, respectiv la 31 ianuarie 2020, iar întârzierea de 28 de zile ar vicia întreaga procedură de control.

În susținerea acestei poziții, reclamantul a făcut trimitere la decizia Curții Supreme de Justiție din 23 august 2023, pronunțată în dosarul nr. 3ra-64/23, Grigore Munteanu împotriva Autorității Naționale de Integritate, în care nerepartizarea imediată a sesizării ar fi fost apreciată drept o încălcare procedurală care a determinat anularea actului de constatare nr. 1/25 din 4 ianuarie 2022.

În al doilea rând, reclamantul a contestat caracterul aleatoriu al repartizării sesizării. A invocat că, potrivit art. 30 alin. (1) și art. 44 alin. (16) lit. b) din Legea nr. 132/2016, sistemul electronic de repartizare aleatorie a dosarelor de control trebuia elaborat și pus în aplicare până la 1 februarie 2017. Cu toate acestea, sistemul electronic de distribuire a sesizărilor ar fi devenit disponibil abia în anul 2021. Prin

urmare, afirmația inspectorului de integritate potrivit căreia sesizarea din 31 ianuarie 2020 a fost repartizată aleatoriu, la 28 februarie 2020, prin intermediul sistemului electronic, nu ar corespunde realității.

A susținut că nerespectarea repartizării aleatorii nu reprezintă un simplu formalism, ci un viciu procedural esențial, deoarece poate influența independența funcțională a inspectorului de integritate, permițând alegerea sau excluderea unui anumit inspector. În opinia reclamantului, această împrejurare generează incertitudini asupra corectitudinii repartizării și afectează dreptul la o procedură de control echitabilă, contrar principiilor legalității, imparțialității, comprehensibilității și transparenței, consacrate de art. 21, 25 și 32 din Codul administrativ.

În al treilea rând, partea reclamantă a invocat încălcarea termenului de efectuare a controlului. A menționat că, la data inițierii controlului, respectiv 10 martie 2020, nici Legea nr. 132/2016 și nici Legea nr. 133/2016 nu reglementau un termen special pentru finalizarea procedurii și emiterea actului de constatare. În aceste condiții, considera aplicabile prevederile art. 60 alin. (1), (4) și (5) din Codul administrativ, potrivit cărora procedura administrativă trebuie finalizată în termen de 30 de zile, termen care poate fi prelungit cu cel mult 15 zile, iar în cazuri de complexitate deosebită poate ajunge la cel mult 90 de zile.

Pornind de la data emiterii procesului-verbal nr. 129/05 din 10 martie 2020, reclamantul a susținut că ANI trebuia să finalizeze controlul cel târziu la 10 iunie 2020. Or, actul de constatare a fost emis abia la 25 noiembrie 2024. Calculată de la data repartizării sesizării, 28 februarie 2020, până la emiterea actului contestat, procedura a durat 4 ani, 8 luni și 25 de zile.

A precizat că această perioadă nu poate fi justificată prin complexitatea cauzei și nici prin conexarea ulterioară a sesizării din oficiu nr. 04-03/1700 din 3 octombrie 2022 și a sesizării nr. 9478 din 30 noiembrie 2022. În opinia sa, conexarea unor sesizări noi la un dosar de control al cărui termen expirase nu putea „reanima” procedura și nici nu putea determina curgerea unui nou termen.

Reclamantul a mai menționat că, chiar dacă s-ar aplica termenul introdus prin Legea nr. 130 din 7 octombrie 2021, în vigoare din 29 octombrie 2021, termenul de 9 luni prevăzut de art. 33 alin. (14) din Legea nr. 132/2016 ar fi expirat la 28 noiembrie 2020, iar termenul maxim de 18 luni, în cazul prelungirii controlului, ar fi expirat la 28 august 2021. Chiar și calculate de la momentul repartizării sesizărilor din anul 2022, termenele de 9 sau 18 luni ar fi fost depășite până la emiterea actului din 25 noiembrie 2024.

Totodată, a invocat că nu a fost informat în scris despre prelungirea termenului controlului și despre motivele acesteia, contrar art. 60 alin. (4) din Codul administrativ, art. 33 alin. (14) din Legea nr. 132/2016 și pct. 90 din Metodologia aprobată prin Ordinul ANI nr. 9 din 14 februarie 2022. În opinia sa, neinformarea participantului în termenul legal constituie un viciu procedural distinct.

Sub aspectul legalității materiale, reclamantul a susținut că inspectorul de

integritate nu a stabilit averea deținută de el și de soția sa, Sara Șor, înainte de 6 iulie 2015, ci a început calculele de la valoarea „zero”. A afirmat că, la începutul perioadei verificate, atât el, cât și soția sa erau încadrați în câmpul muncii și puteau acumula bunuri și mijloace financiare anterior acestei date. Omisiunea stabilirii patrimoniului inițial ar contraveni art. 33 alin. (3) din Legea nr. 132/2016, definiției averii și diferenței substanțiale prevăzute de art. 2 din Legea nr. 133/2016, precum și principiului cercetării din oficiu, consacrat de art. 85 alin. (3) din Codul administrativ.

A susținut că includerea valorii reale a averii deținute la începutul perioadei de control ar fi modificat în mod esențial rezultatele calculelor efectuate de inspectorul de integritate.

În continuare, reclamantul a contestat exactitatea calculelor efectuate de inspectorul de integritate Vladislav Gorceac. A evidențiat că, pentru perioada 6 iulie 2015-31 decembrie 2015, ANI a constatat o diferență vădită de 6 449 706,81 lei, deși veniturile realizate în această perioadă ar fi constituit 21 047 400,80 lei, iar cheltuielile - 8 077 375,80 lei. Potrivit calculelor reclamantului, veniturile depășeau cheltuielile cu 12 970 025 lei, iar chiar inspectorul de integritate ar fi indicat că soldul existent la sfârșitul anului 2015 constituia 19 419 731,81 lei.

A susținut că aceleași neconcordanțe rezultă și din tabelul sintetizat de la pagina 9 a actului de constatare, întrucât, pentru perioada 1 august 2016-2 noiembrie 2022, veniturile înregistrate ar prevala asupra cheltuielilor, deși inspectorul a ajuns la concluzia existenței unei diferențe substanțiale de 4 381 084,46 lei. În opinia reclamantului, aceste neconcordanțe demonstrează caracterul defectuos și netemeinic al modului de investigare a situației patrimoniale.

De asemenea, reclamantul a invocat motivarea incompletă a actului contestat, contrar art. 118 alin. (3) din Codul administrativ. A menționat că ANI nu a explicat de ce nu a luat în calcul modificările patrimoniale anterioare datei de 6 iulie 2015 și nici de ce inspectorul a aplicat Metodologia de efectuare a verificărilor și controalelor de către inspectorii de integritate, aprobată prin Ordinul președintelui ANI nr. 8 din 24 ianuarie 2024 și intrată în vigoare la 12 februarie 2024, în locul Metodologiei aprobate prin Ordinul ANI nr. 9 din 14 februarie 2022.

Prin raportare la art. 16, 21 alin. (3), 29, 87, 118 și 137 din Codul administrativ, reclamantul a susținut că autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar cu rea-credință și în mod arbitrar, fără să prezinte motive obiective, complete și clare pentru constatarea diferenței vădite și a diferenței substanțiale. A subliniat că dreptul discreționar nu permite autorității să se abată de la lege, ci trebuie exercitat cu respectarea scopului pentru care a fost acordat, a principiilor legalității, proporționalității, oportunității și echității, precum și a drepturilor fundamentale ale persoanei.

În consecință, invocând prevederile art. 6 și 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, dispozițiile Legii nr. 132/2016, ale Legii nr. 133/2016 și ale Codului administrativ, partea reclamantă a solicitat admiterea acțiunii și anularea, ca

ilegal, a actului de constatare nr. 175/09 din 25 noiembrie 2024, emis de Autoritatea Națională de Integritate în privința lui Ilan Șor și a membrilor familiei sale.

Poziția pârâtului asupra acțiunii în contencios administrativ:

La 17 ianuarie 2025, Autoritatea Națională de Integritate a depus referință, prin care a susținut integral argumentele de fapt și de drept expuse în motivarea actului de constatare și a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată (f.d. 31-42).

Explicațiile participanților la proces prezentate în cadrul ședinței de judecată:

În cadrul ședinței de judecată, reprezentantul reclamantului Șor Ilan, avocatul Banaru Vadim a susținut argumentele invocate în acțiune și a pledat pentru admiterea acesteia, în sensul declarat.

Reprezentantul Autorității Naționale de Integritate, Leah Vladimir, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată, din motivele invocate în referință.

În cadrul ședinței de judecată, reclamantul Șor Ilan, deși a fost legal citat, cu indicarea locului, datei și orei desfășurării ședinței, nu s-a prezentat, fără a invoca motive temeinic justificate. Astfel, în temeiul prevederilor art. 218 lit. c) și d) din Codul administrativ, Completul judiciar a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa reclamantului, care nu s-a prezentat în ședința de judecată și nu a justificat în mod obiectiv absența sa.

<u>Aprecierea instanței de judecată</u>:

Examinând condițiile de admisibilitate și temeinicia acțiunii în contencios administrativ depuse de reclamantul Șor Ilan, Completul judiciar specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru constată că aceasta întrunește cerințele legale de admisibilitate. Totodată, în urma analizei circumstanțelor de fapt reținute în cauză, a probelor administrate și a argumentelor invocate de părți, Completul judiciar apreciază că pretențiile formulate sunt neîntemeiate, pentru considerentele de fapt și de drept ce vor fi expuse în continuare.

Cu referire la admisibilitatea acțiunii.

În conformitate cu art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, „*instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs*”.

Astfel, pentru a aprecia admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ, Completul specializat în examinarea acțiunilor de contencios administrativ se va conduce de prevederile art. 9, 10, 11 alin. (1), 17, 20, 39, 163 lit. c), 189, 207, 208,

209 și 225 din Codul administrativ, în coroborare cu art. 36 alin. (1) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate (în vigoare la data emiterii actului administrativ contestat).

Completul specializat constată, în acest context, că reclamantul a respectat toate cerințele legale referitoare la forma și conținutul cererii de chemare în judecată, astfel cum sunt prevăzute de art. 211 și 212 din Codul administrativ.

În conformitate cu art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, „*anumite aspecte ce ţin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară şi nu contravine principiilor prezentului cod*”.

Potrivit art. 3 din Codul administrativ, „*scopul legislaţiei administrative Legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinîndu-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept*”.

Conform art. 5 din Codul administrativ, „*activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea*”.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, „*dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod*”.

Conform art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, „*o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare)*”.

Din punct de vedere al felului acțiunii în contencios administrativ, reieșind din cerințele formulate, Completul de judecată apreciază că acțiunea înaintată de reclamantul Șor Ilan reprezintă o acțiune în contestare, în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a), coroborate cu art. 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ. Or, elementul central al obiectului acțiunii în contestare constă în anularea, în tot sau în parte, a unui act administrativ individual, iar, în speță, reclamantul urmărește anularea actului de constatare nr. 175/09 din 25 noiembrie 2024.

Conform art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, „*cu excepţia cazurilor prevăzute la alin.(2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ*”.

În acord cu prevederile art. 196 alin. (1) din Codul administrativ, „*acţiunea în contencios administrativ se depune la instanţa de judecată în a cărei rază teritorială*

îşi are sediul autoritatea publică care a desfăşurat activitatea administrativă contestată, daca legea nu prevede altfel".

Potrivit art. 36 alin. (1) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Naţională de Integritate, „*(1) Actele de constatare menționate la art. 34 alin. (1) și (2)* ***pot fi contestate la Curtea de Apel Chișinău****, în termen de 30 de zile de la emitere, de către persoana supusă controlului, de către autorul sesizării sau de către persoanele menționate la art. 33 alin. (4) și (5), afectate nemijlocit de acesta*".

Astfel, ținând cont de obiectul acțiunii și având în vedere prevederile art. 36 alin. (1) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016, examinarea prezentei cauze ține de competența Curții de Apel Centru. Prin urmare, acțiunea în contencios administrativ a fost înaintată de reclamantul Șor Ilan cu respectarea competenței jurisdicționale.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, „*actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public*".

Articolul 11 alin. (1) din Codul administrativ, prescrie că „*actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel*".

În speță, Completul de judecată atestă că actul administrativ, identificat prin actul de constatare nr. 175/09 din 25 noiembrie 2024, reprezintă un act administrativ individual defavorabil reclamantului Șor Ilan, întrucât prin acesta se constată existența unei diferențe vădite și a unei diferențe substanțiale între averea dobândită, veniturile obținute și cheltuielile realizate; se dispune sesizarea instanței în vederea confiscării averii nejustificate; se impune decăderea din dreptul de a exercita o funcție publică sau de demnitate publică pentru o perioadă de 3 ani, inclusiv funcția de deputat și primar; și se prevede înscrierea în Registrul național al persoanelor cu interdicții privind ocuparea funcțiilor publice.

În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, „*drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă*".

În accepţiunea art. 39 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, „*controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente*".

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, „*orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei*

autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere".

La caz, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ constată că reclamantul Șor Ilan este în drept să înainteze acțiune în contencios administrativ, contestând actul de constatare al Autorității Naționale de Integritate nr. 175/09 din 25 noiembrie 2024, întrucât acesta revendică apărarea dreptului de proprietate, a dreptului la muncă și a dreptului de a exercita ori de a fi aleasă într-o funcție publică sau de demnitate publică.

Mai mult, din circumstanțele expuse în acțiunea de contencios administrativ este evidentă revendicarea încălcării drepturilor reclamantului Șor Ilan prin activitate administrativă conform art. 20, 39 și 189 alin. (1) din Codul administrativ, or, reclamantului, care de fapt este destinatar al efectelor actului administrativ defavorabil contestat, nu-i poate fi aplicată regula acțiunii populare pentru a declara acțiunea inadmisibilă în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) lit. e) din Codul administrativ.

Articolul 163 lit. c) din Codul administrativ, prescrie că, „*procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă: c) legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanţa de judecată*".

În conformitate cu art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, „*până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă,* ***cu excepţiile prevăzute de lege***".

Completul judiciar menționează că, prevederile art. 36 alin. (1) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016, nu stipulează respectarea procedurii prealabile până la adresarea în instanța de judecată, astfel încât persoana supusă controlului poate contesta actul de constatare nemijlocit în instanţa judecătorească competentă pentru examinarea acţiunii în contencios administrativ.

Potrivit art. 209 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, stipulează că „*(1) Acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluţionarea în termen se aplică corespunzător*".

Reieșind din prevederie art. 36 alin. (1) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016, se atestă că, acţiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamantul Șor Ilan în termenul legal, or, actul de constatare a fost emis la 25 noiembrie 2024 și contestat în instanță la 24 decembrie 2024, adică în termen de 30 zile de la emitere.

Astfel, coroborând prevederile legale citate anterior cu circumstanțele de fapt ale cauzei, Completul judiciar concluzionează că reclamantul Șor Ilan este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a respectat procedura de adresare în instanță, precum și termenul de depunere a acțiunii. În plus, acțiunea depusă nu este

exceptată de la controlul judiciar. Prin urmare, la caz, nu există motive de inadmisibilitate pentru acțiunea formulată de reclamantul Șor Ilan, conform prevederilor art. 207 alin. (2) din Codul administrativ.

Cu referire la fondul acțiunii.

În corespundere cu prevederile art. 224 alin. (1) lit. a) și f) din Codul administrativ, „*examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o eventuală decizie de soluţionare a cererii prealabile, dacă acestea sunt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;* ***f) respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e)***”.

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de judecată, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii (hot. *Hirro Balani v. Spaniei*, nr. 18064/91 din 09.12.1994 §27; *Georgiadis v. Greciei* nr. 21522/93 din 29.05.1997 §43).

În conformitate cu art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, „*autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor*”.

Potrivit art. 219 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, „*instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces*”.

În acord cu prevederile art. 225 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, „*instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege*”.

În virtutea art. 93 din Codul administrativ, care stabilește sarcina probațiunii, „*fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale*”.

În sensul art. 194 alin. (1) din Codul administrativ, „*în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept*”.

Pe parcursul judecării cauzei s-a constatat că, la 28 februarie 2020, în condițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 132/2016 (în redacția în vigoare la data respectivă), prin intermediul sistemului electronic de distribuire a sesizărilor, a fost repartizată aleatoriu, în mod electronic, inspectorului de integritate Gorceac Vladislav sesizarea din oficiu nr. 04-08/82 din 31 ianuarie 2020, prin care se invocă faptul că dl Ilan Șor, ex-deputat în Parlamentul RM ar fi încălcat regimul juridic al declarării averii și intereselor personale prin obținerea mai multor bunuri mobile și imobile a căror valoare depășesc cu mult venitul obținut.

Ulterior, au mai fost înregistrate încă două sesizări, şi anume: sesizarea din oficiu nr.04-03/1700 din 03 octombrie 2022 (în privința căreia s-a emis Proces-verbal de inițiere a controlului nr.515/06 din 02.11.2022) şi sesizarea nr.9478 din 30 noiembrie 2022, ambele pe faptul încălcării de către reclamant a regimului juridic al declarării averii şi intereselor persoanele, care au fost conexate la dosarul de control aflat în derulare.

În urma desfășurării procedurii de control inițiate în privința reclamantului Șor Ilan, Autoritatea Națională de Integritate a emis actul de constatare nr. 175/09 din 25 noiembrie 2024, prin care s-a decis:

„***1***. *Se constatată încălcarea regimului juridic al declarării averii și intereselor personale de către dl Ilan Șor, ex-deputat în Parlamentul RM, manifestată prin nedeclararea în modul corespunzător a averii și intereselor personale, în circumstanțele descrise în prezentul Act.*

2. *Se constată existența diferenței vădite pentru perioada 06.07.2015-31.12.2015 în mărime de – 6.449.706, 81 lei între proprietatea dobândită și veniturile obținute de către dl Ilan Șor și membrii familiei sale, pe parcursul exercitării funcției de demnitate publică.*

3. *Se constată existența unei diferențe substanțiale între averea dobândită, veniturile obținute și cheltuielile realizate de către dl Ilan Șor și membrii familiei sale, pentru perioada 01.08.2016- 02.11.2022, precum și caracterul nejustificat al deținerii acestei averi în mărime totală de - 4.381.084, 46 lei.*

4. *Se transmite prezenta cauză în instanța de judecată competentă spre examinare în vederea dispunerii confiscării averii nejustificate în condițiile prevăzute la art. 34 alin. (5) din Legea nr. 132/2016.*

5. *Se decade dl Ilan Șor din dreptul de a exercita o funcție publică sau o funcție de demnitate publică, inclusiv funcția de deputat și primar, pe o perioadă de 3 ani și se înscrie în Registru, în condițiile prevăzute la art. 23 alin. (5)-(7) din Legea nr. 133/2016.*

6. *Se aduce la cunoștința dlui Ilan Șor prezentul act de constatare și se comunică despre dreptul contestării acestuia în termen de 30 zile de la emitere, la*

Curtea de Apel Chișinău, MD-2043, mun. Chișinău, str. Teilor nr. 4”.

A. Legislația pertinentă.

Cu titlu preliminar, Completul de judecată reține că, la 17 iunie 2016, au fost adoptate concomitent Legea nr. 132 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate și Legea nr. 133 privind declararea averii și a intereselor personale, acte normative prin care a fost abrogată Legea nr. 1264 din 19 iulie 2002 privind declararea și controlul veniturilor și al proprietății persoanelor cu funcții de demnitate publică, ale judecătorilor, procurorilor, funcționarilor publici și ale unor persoane cu funcție de conducere. Prin urmare, perioada de verificare 6 iulie 2015-31 decembrie 2015, pentru care Autoritatea Națională de Integritate a constatat existența unei diferențe vădite în mărime de 6 449 706,81 lei, este supusă reglementărilor Legii nr. 1264 din 19 iulie 2002, în vigoare la acel moment, în temeiul principiului aplicării legii în timp.

Totodată, perioada de verificare 1 august 2016 - 2 noiembrie 2022, pentru care autoritatea publică pârâtă a constatat existența unei diferențe substanțiale și caracterul nejustificat al deținerii averii în mărime totală de 4 381 084,46 lei, este guvernată de dispozițiile Legii nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și a intereselor personale și ale Legii nr. 132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate, acte normative aplicabile ratione temporis.

În conformitate cu prevederile art. 2 din Legea nr. 1264 din 19 iulie 2002, în redacția aplicabilă perioadei supuse controlului 6 iulie 2015-31 decembrie 2015, *„În sensul prezentei legi, se definesc următoarele noțiuni:*

persoană cu funcţie de demnitate publică *- persoană care exercită funcţii de demnitate publică în temeiul Constituţiei, al Legii nr. 199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcţii de demnitate publică şi al altor acte legislative;*

persoană cu funcţie de conducere *- conducător, adjunctul acestuia, în instituţia publică, în întreprinderea de stat sau municipală, în societatea comercială cu capital de stat majoritar, în instituţia financiară cu capital de stat total sau majoritar;*

instituţie publică *– organizaţie înfiinţată de autorităţile publice centrale sau locale pentru desfăşurarea funcţiilor socioculturale, de învăţământ şi alte funcţii analoage cu caracter necomercial şi finanţată integral sau parţial din mijloacele bugetului;*

venit – *orice spor, adaos sau majorare a patrimoniului, indiferent de sursa de proveniență, exprimat în drepturi patrimoniale sau în orice alt folos patrimonial, obţinut de subiectul declarării sau de membrii familiei acestuia în perioada de referinţă atît în ţară, cît şi în străinătate;*

diferenţă vădită *– diferenţă între proprietatea dobândită şi veniturile obţinute care depăşeşte de cel puţin 6 ori salariul mediu lunar obţinut în perioada de declarare de către subiectul declarării şi membrii familiei acestuia*”.

Potrivit art. 3 alin. (1) lit. a) și d) din aceeași Lege, „*(1) Subiecţi ai declarării veniturilor şi a proprietăţii sunt:*

a) persoanele care deţin funcţii de demnitate publică prevăzute în anexa la

Legea nr. 199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcţii de demnitate publică;

d) persoanele cu funcţii de conducere şi de control în instituţiile din cadrul sistemului de învăţământ de stat şi sistemului de sănătate publică".

Conform art. 2 din Legea cu privire la declararea averii și intereselor personale nr. 133 din 17 iunie 2016 (în vigoare în perioada supusă controlului), „*În sensul prezentei legi, următoarele noţiuni se definesc astfel:*

***avere** – totalitatea bunurilor subiectului declarării, deţinute în proprietate cu drept de uzufruct, de uz, de abitaţie, de superficie sau aflate în posesia subiectului declarării ori a membrilor familiei ori a concubinului/concubinei lui în baza unor contracte de mandat, de comision, de administrare fiduciară, a unor contracte translative de posesie şi de folosinţă, precum şi totalitatea drepturilor şi obligaţiilor patrimoniale dobîndite de subiectul declarării în ţară sau în străinătate;*

***diferenţă substanţială** – diferenţa ce depăşeşte 20 de salarii medii lunare pe economie dintre averea dobîndită şi veniturile obţinute de către subiectul declarării împreună cu membrii familiei, concubinul/concubina pe parcursul exercitării mandatelor sau a funcţiilor publice ori de demnitate publică în aceeaşi perioadă;*

***venit** – orice beneficiu financiar, indiferent de sursa de provenienţă, obţinut de subiectul declarării şi de membrii familiei, de concubinul/concubina acestuia atît în ţară, cît şi în străinătate.*

***membru de familie** – soţul/soţia, copilul minor, inclusiv cel adoptiv sau persoana aflată la întreţinere a subiectului declarării*".

Potrivit art. 3 alin. (1) lit. a) și e) din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016, „*(1) Subiecţi ai declarării averii şi a intereselor personale sunt: a) persoanele care deţin funcţiile de demnitate publică prevăzute în anexa la Legea nr. 199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcţii de demnitate publică; e) conducătorii organizaţiilor publice şi adjuncţii acestora*".

Conform art. 5 alin. (1) și (4) din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016, „*(1) Declaraţia de avere şi interese personale (denumită în continuare declaraţie) reprezintă un act personal şi irevocabil al subiectului declarării, depus, pe proprie răspundere, sub formă de document electronic sau, după caz, în formă scrisă pe suport de hârtie. (4) Responsabilitatea pentru depunerea în termen a declaraţiei, precum şi pentru veridicitatea şi deplinătatea informaţiilor o poartă persoana care o depune*".

În conformitate cu prevederile art. 10 și 22 din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016, controlul averii şi al intereselor personale ale subiecţilor declarării se efectuează de către Autoritatea Națională de Integritate în conformitate cu Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate.

În acord cu prevederile art. 5 din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Naţională de Integritate (în vigoare la data efectuării controlului), „*Autoritatea asigură integritatea în exercitarea funcției publice sau funcției de*

demnitate publică și prevenirea corupției prin realizarea controlului averii și al intereselor personale și privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor".

Conform art. 6 din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016, „*În vederea realizării misiunii sale, Autoritatea are următoarele funcţii: a) exercitarea controlului averii şi al intereselor personale; b) exercitarea controlului privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor; c) constatarea și sancționarea încălcărilor regimului juridic al declarării averii și intereselor personale, al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor; d) cooperarea cu alte instituții, atît la nivel național cît și internațional; e) asigurarea bunei organizări a Autorității și administrarea activității de promovare a integrității subiecților declarării; f) alte funcții stabilite prin lege*".

Potrivit art. 7 alin. (1) lit. c), d) și e[1]) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016, „*(1) În domeniul asigurării controlului averii şi al intereselor personale, Autoritatea: c) efectuează controlul averii deținute de subiecții declarării, constată dacă există o diferență substanțială între veniturile obținute și cheltuielile realizate, pe de o parte, și averea dobândită, pe de altă parte, în timpul exercitării mandatelor sau a funcțiilor publice ori de demnitate publică, constată averea nejustificată și adresează instanței de judecată cereri în vederea dispunerii confiscării averii nejustificate; d) constată existența unor erori sau lipsa unor date în declarațiile de avere și interese personale și sesizează organul de urmărire penală și/sau Serviciul Fiscal de Stat în vederea determinării existenței elementelor unei infracțiuni și/sau verificării respectării regimului fiscal; e[1]) solicită, în condițiile legii, conducerii organizației publice sau a autorității responsabile de numirea în funcție a subiectului declarării încetarea mandatului, a raporturilor de muncă sau de serviciu ale acestuia*".

În acord cu prevederile art. 19 lit. a), b), d) și g) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016, „*Inspectorii de integritate desfăşoară următoarele activităţi: a) primesc, colectează, centralizează şi procesează date şi informaţii cu privire la situația averilor deținute, a veniturilor dobândite și a cheltuielilor realizate de persoane în timpul exercitării mandatelor, a funcțiilor publice și de demnitate publică, de asemenea cu privire la incompatibilităţile şi conflictele de interese ale persoanelor care ocupă o funcţie publică sau de demnitate publică; b) efectuează controlul averilor și privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor; d) constată diferenţele substanţiale, ținînd cont de modificările intervenite în averea subiectului declarării, în timpul exercitării mandatelor, a funcțiilor publice sau de demnitate publică, precum și în veniturile dobândite şi cheltuielile realizate de acesta în aceeaşi perioadă; g) emit procese-verbale și acte de constatare în condițiile legii*".

Conform art. 26 din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016, „*Controlul averii şi al intereselor personale constă în verificarea declaraţiilor de avere și interese personale, a datelor şi a informaţiilor privind averea existentă, precum şi a*

modificărilor patrimoniale intervenite pe durata exercitării mandatelor, a funcţiilor publice şi de demnitate publică".

Potrivit art. 28 din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 (în vigoare la data inițierii controlului), „*(1) Autoritatea efectuează controlul averii și al intereselor personale din oficiu ori la sesizarea unor persoane fizice sau juridice, în conformitate cu prevederile prezentei legi şi ale metodologiei de efectuare a controlului averii și al intereselor personale și privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor. Sesizarea făcută de persoane fizice sau juridice cu rea-credinţă atrage după sine răspunderea juridică a celui care a făcut sesizarea. (2) Controlul din oficiu se inițiază la sesizarea președintelui ori a vicepreşedintelui Autorității sau a inspectorului de integritate. Controlul din oficiu este inițiat în cazul prevăzut la alin. (3), precum și în baza unor informații publice. (3) Dacă se constată lipsa unor date din declarația de avere și interese personale, precum și în cazul nedepunerii sau al depunerii tardive a declarației, inspectorul de integritate inițiază controlul averii și al intereselor personale*".

În corespundere cu prevederile art. 30 alin. (1) și (2) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 (în vigoare la data inițierii controlului), „*(1) Sesizările depuse de persoanele fizice sau persoanele juridice de drept public sau de drept privat, precum şi cele din oficiu se înregistrează imediat și se repartizează aleatoriu prin sistemul electronic de distribuire a sesizărilor. (2) Redistribuirea sesizărilor repartizate inspectorilor de integritate se poate face în condițiile alin. (1) în următoarele cazuri: a) imposibilitatea inspectorului de a-și exercita atribuțiile timp de cel puțin 30 de zile din motive de boală, delegare, detașare, transfer sau eliberare din funcție; b) la solicitarea motivată a inspectorului căruia i-a fost repartizat dosarul de control; c) suspendarea din funcție a inspectorului în condițiile legii; d) starea de incompatibilitate a inspectorului; e) conflictul de interese în care se află inspectorul; f) neexaminarea sesizării, din motive imputabile inspectorului, pe o durată mai mare de 30 de zile*".

Totodată, potrivit art. 30 alin. (2) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 (în redacția în vigoare din 29 octombrie 2021), „*(2) Redistribuirea sesizărilor repartizate inspectorilor de integritate se face în condițiile art. 27 alin. (6)*".

Conform art. 27 alin. (6) lit. f) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 (în redacția în vigoare din 29 octombrie 2021), „*(6) Redistribuirea declarațiilor de avere și interese personale repartizate spre verificare se face în modul prevăzut la alin. (4), în următoarele cazuri: f) eliberarea din funcție a inspectorului de integritate*".

În conformitate cu art. 31 alin. (1) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 (în vigoare la data inițierii controlului), „*(1) În termen de 15 zile de la data repartizării sesizărilor, inspectorul de integritate efectuează verificarea prealabilă a acestora. În cadrul verificării prealabile, inspectorul de integritate verifică respectarea condițiilor de formă și conținut ale sesizărilor și existența bănuielii rezonabile privind încălcarea*

regimului juridic de declarare a averii şi a intereselor personale. Verificarea prealabilă include validarea datelor din declarațiile de avere şi interese personale prin intermediul sistemului informațional e-Integritate. Verificarea prealabilă se finalizează cu emiterea unui proces-verbal de inițiere a controlului sau de refuz al inițierii controlului".

Conform art. 32 din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 (în vigoare la data inițierii controlului), „*(1) În procesul de control al averii şi al intereselor personale, inspectorul de integritate verifică datele şi informaţiile privind averea existentă a persoanei supuse controlului, precum şi modificările patrimoniale intervenite pe durata exercitării mandatului, a funcţiei publice și de demnitate publică. Controlul poate fi efectuat pe durata exercitării mandatului, a funcţiei publice şi de demnitate publică, precum şi în decurs de un an după încetarea exercitării acestora. (2) Dacă persoana supusă controlului este căsătorită ori se află în concubinaj sau dacă are persoane la întreţinere și/sau copii minori, verificarea se va extinde şi asupra averii membrilor de familie sau concubinului/concubinei acesteia. (3) În procesul de control al averii și intereselor personale, inspectorul de integritate are dreptul să solicite oricăror persoane fizice sau persoane juridice de drept public ori privat, inclusiv instituţiilor financiare, documentele şi informaţiile necesare pentru realizarea controlului. (4) La solicitarea inspectorului de integritate, subiecţii menţionaţi la alin. (3) sînt obligaţi să prezinte Autorității, în termen de 15 zile de la recepţionarea solicitării, pe suport de hîrtie sau în format electronic, datele, informaţiile, înscrisurile şi documentele justificative solicitate. (5) Inspectorul de integritate poate solicita informațiile necesare pentru desfășurarea activității sale și de la organizațiile și asociațiile internaționale în conformitate cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte. (6) În cazul în care se constată că persoana supusă controlului deține şi alte bunuri decât cele înscrise în declaraţia de avere şi interese personale ori se constată diferenţe substanţiale între veniturile declarate şi averea deținută, inspectorul de integritate îi solicită informaţii şi dovezi privind justificarea acestei diferenţe şi are obligaţia de a o invita pentru a prezenta un punct de vedere. Invitarea se face prin scrisoare recomandată şi cu aviz de primire sau prin orice alt mijloc ce confirmă informarea (telegramă, fax, e-mail etc.). Punctul de vedere urmează a fi prezentat în termen de 15 zile de la recepționarea invitației. (7) Pentru clarificarea tuturor neconcordanțelor dintre valoarea declarată și valoarea reală a bunurilor menționate în declarație, inspectorul de integritate poate dispune efectuarea unei expertize, potrivit legii. Această expertiză se efectuează din contul Autorității. (8) Persoana supusă controlului are dreptul să efectueze expertize pe cont propriu. (9) Expertul poartă răspundere conform legislației pentru nerespectarea confidențialității informațiilor obținute în timpul efectuării expertizei și pentru prezentarea unor concluzii false*".

În corespundere cu art. 34 alin. (1), (3) și (5) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 (în vigoare la data emiterii actului administrativ contestat), „*(1) Dacă inspectorul de*

integritate constată că averea şi interesele personale nu au fost declarate în mod corespunzător sau că între averea dobândită în timpul exercitării mandatelor, a funcţiei publice sau de demnitate publică şi veniturile obţinute şi cheltuielile realizate în aceeaşi perioadă există o diferenţă substanţială, acesta emite un act prin care constată încălcarea regimului juridic al declarării averii şi intereselor personale, aplică sancţiunea contravenţională şi alte măsuri prevăzute de lege. (3) Dacă constată o diferenţă substanţială între veniturile obţinute, cheltuielile realizate şi averea dobândită a persoanei supuse controlului, inspectorul de integritate dispune încetarea mandatului, a raporturilor de muncă sau de serviciu ale acesteia şi aplică interdicţia de a ocupa o funcţie publică sau de demnitate publică. Autoritatea sesizează, în termen de cel mult 5 zile din momentul în care actul de constatare rămâne definitiv, conducerea organizaţiei publice sau a autorităţii responsabile de numirea în funcţie a subiectului declarării în vederea încetării mandatului, a raporturilor de muncă sau de serviciu ale acestuia. (5) În situaţia prevăzută la alin. (3), Autoritatea aplică orice măsuri de asigurare necesare şi se adresează în instanţa de judecată de la sediul Autorităţii în vederea încasării în folosul statului a valorii averii nejustificate sau a confiscării acesteia. Acţiunea respectivă se depune la Judecătoria Chişinău în termen de un an din momentul în care actul de constatare rămâne definitiv".

Potrivit art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 (în vigoare la data emiterii actului administrativ contestat), „*(1) Actul de constatare va cuprinde următoarele: a) partea introductivă, în care se indică data şi locul emiterii actului, numele şi prenumele inspectorului de integritate, funcţia şi datele privind persoana supusă controlului, motivul controlului; b) partea descriptivă, care cuprinde poziţia persoanei supuse controlului şi constatările inspectorului; c) decizia luată; d) măsurile ce urmează a fi întreprinse de către organizaţia publică sau autoritatea responsabilă de numirea în funcţie a subiectului declarării; e) informaţia privind exercitarea căilor de atac. (2) Actul de constatare se emite prin publicarea acestuia pe pagina web oficială a Autorităţii. Inspectorul de integritate, în termen de 5 zile de la emiterea actului de constatare, îl transmite în formă scrisă persoanei supuse controlului şi, după caz, organului de urmărire penală sau Serviciului Fiscal de Stat*".

B. Motivarea instanței.

În mod constant, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, a menționat că persoanele care exercită o activitate profesională trebuie să dea dovadă de o prudență mai mare în cadrul activității lor și este de așteptat ca acestea să-și asume riscurile inerente activității lor (*Sekmadienis Ltd. v. Lituania*, 30 ianuarie 2018, § 65; *Satakunnan Markkinapörssi Oy şi Satamedia Oy v. Finlanda* [MC], 27 iunie 2017, § 145).

Astfel, prin raportare la jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, Completul judiciar notează că persoanele care exercită funcții publice sau

funcții de demnitate publică trebuie să accepte un nivel mai ridicat de expunere și control public, precum și un standard sporit de diligență în conduita lor. În această logică jurisprudențială, controlul exercitat asupra integrității, averii și intereselor personale ale titularilor de funcții publice reprezintă o ingerință justificată de un interes general major, și anume asigurarea transparenței și consolidarea încrederii publicului în instituțiile statului. Prin urmare, exigența unui grad mai înalt de prudență și responsabilitate în sarcina persoanelor ce dețin funcții de interes public nu constituie o sancțiune, ci o consecință inerentă statutului acestora, în concordanță cu standardele dezvoltate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

În prealabil, Completul de judecată reține că, în exercitarea controlului judecătoresc specific contenciosului administrativ, instanța are obligația de a verifica legalitatea și temeinicia actului administrativ individual contestat, prin examinarea competenței autorității emitente, a respectării procedurii prevăzute de lege pentru emiterea acestuia, precum și a corectei aplicări a normelor de drept material incidente situației juridice deduse judecății.

Completul judiciar reiterează că, legalitatea unui act administrativ comportă două dimensiuni esențiale. Pe de o parte, legalitatea materială, care vizează conformitatea actului cu normele de drept substanțial ce constituie temeiul juridic al acestuia, precum și respectarea principiilor egalității de tratament, proporționalității și securității juridice. Pe de altă parte, legalitatea formală, care presupune respectarea regulilor procedurale la emiterea actului, inclusiv a principiilor cercetării din oficiu, imparțialității, bunei-credințe, eficienței, motivării, transparenței și comprehensibilității.

Autoritatea Națională de Integritate este competentă să exercite controlul averii şi al intereselor personale (art. 6 lit. a) din Legea 132/2016), astfel încât prima dimensiune a legalității actului administrativ contestat - respectarea competenței, nu este afectată de niciun viciu.

Reieșind din analiza competențelor exclusive ale inspectorului de integritate privind efectuarea controlului averilor și verificarea respectării regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor, precum și privind depunerea în termen a declarațiilor de avere și interese personale de către subiecții declarării și întocmirea actelor de constatare în condițiile legii, rezultă că inspectorul de integritate este competent să semneze actul de constatare. Mai mult decât atât, competența *stricto sensu* privind semnarea actului de constatare nu este atribuită niciunui alt funcționar din cadrul Autorității Naționale de Integritate, inclusiv președintelui sau vicepreședintelui acesteia. Or, art. 14 alin. (4) din Legea nr. 132/2016 (în vigoare la data emiterii actului administrativ contestat) statuează că „*(4) Preşedintele şi vicepreşedintele Autorităţii nu exercită atribuţii privind controlul averilor şi al intereselor personale, privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităţilor, restricţiilor şi limitărilor*”.

Referitor la respectarea procedurii stabilite de lege, Completul specializat

reiterează, că potrivit art. 25 din Codul administrativ, „*autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să îşi exercite atribuţiile legale în mod imparţial, indiferent de propriile convingeri sau interesele persoanelor care le reprezintă*”.

În acord cu prevederile art. 27 din Codul administrativ, „*În cazul în care prezentul cod sau alte legi speciale nu impun un anumit termen, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze într-un termen rezonabil*”.

Conform art. 32 din Codul administrativ, „*procedura administrativă se structurează astfel încât participanţii să poată înţelege fiecare etapă a procedurii. Dacă este necesară contribuţia unui participant, acestuia i se comunică neîntârziat, într-un limbaj clar şi uşor de înţeles, acţiunile care trebuie întreprinse. În condiţiile legii, autorităţile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate*”.

Potrivit art. 60 alin. (1), (4) și (5) din Codul administrativ, „*termenul general în care o procedură administrativă trebuie finalizată este de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Din motive justificate legate de complexitatea obiectului procedurii administrative, termenul general poate fi prelungit cu cel mult 15 zile. Această prelungire are efect doar dacă este comunicată în scris participanților la procedura administrativă în termen de 30 de zile, împreună cu motivele prelungirii. În mod excepțional, când în procedura administrativă se înregistrează cazuri de complexitate deosebită care necesită timp pentru prelucrarea documentelor, autoritatea publică poate stabili un termen mai mare pentru finalizarea procedurii administrative, care nu va depăși 90 de zile*”.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că art. 60 din Codul administrativ prevede termenul general de 30 de zile în care o procedură administrativă trebuie finalizată, *dacă legea nu prevede altfel*. Respectiv, prevederea legală este o normă generală, care admite excepţiile prevăzute de lege.

Astfel, prin prisma art. 27 din Codul administrativ, în cazul în care Codul administrativ sau alte legi speciale nu impun un anumit termen, autorităţile publice şi instanţele de judecată trebuie să acţioneze într-un termen rezonabil.

În speță, Legea nr. 133/2016 privind declararea averii și a intereselor personale, precum și Legea nr. 132/2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate, constituie legi speciale în raport cu dispozițiile Codului administrativ și urmează a fi aplicate cu prioritate, or, conform art. 5 alin. (3) din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative, „*în caz de divergenţă între o normă generală şi o normă specială, care se conţin în acte normative de acelaşi nivel, se aplică norma specială*”.

Completul judiciar relevă că, până la 29 octombrie 2021, legislaţia în materie de integritate nu prevedea termene concrete pentru finalizarea procedurii de control al averii şi intereselor personale, precum şi al incompatibilităţilor, restricţiilor şi limitărilor. Acestea (termenele) au fost stabilite expres în Legea nr. 130 din 7

octombrie 2021 (în vigoare din 29 octombrie 2021), prin care au fost operate modificări la art. 33 alin. (14) şi art. 37 alin. (6) din Legea cu privire la Autoritatea Naţională de Integritate nr. 132 din 17 iunie 2016.

Prin urmare, având în vedere că legea specială, *la data inițierii controlului*, nu prevedea un termen pentru finalizarea acestuia, procedura de efectuare a controlului de către Autoritatea Națională de Integritate în privința reclamantului Șor Ilan, în lipsa unor reglementări speciale, urma să fie finalizată într-un termen rezonabil, astfel cum este stipulat la art. 27 din Codul administrativ, ceea ce exclude aplicarea termenului general reglementat de art. 60 din Codul administrativ.

Completul de judecată menționează că procedura de efectuare a controlului presupune întreprinderea unor măsuri specifice pentru acumularea informațiilor și materialelor necesare stabilirii circumstanțelor relevante cauzei. Inspectorului de integritate trebuie să i se asigure un termen rezonabil și suficient pentru a efectua toate procedurile legale și pentru a obține informațiile necesare în vederea unei examinări obiective, corecte și multiaspectuale a chestiunii în speță, finalizată prin emiterea unui act de constatare motivat și întemeiat.

După cum rezultă din materialele cauzei și din dosarul administrativ, în perioada 28 februarie 2020 (data repartizării sesizării) - 25 noiembrie 2024 (data emiterii actului de constatare), în cadrul procedurii de control, inspectorul de integritate a întreprins o serie de acțiuni în vederea elucidării eventualelor încălcări privind declararea averii și a intereselor personale de către subiectul declarării, Șor Ilan. Totodată, se reține că dosarul administrativ conține rapoarte privind prelungirea termenelor de efectuare a controlului, însoțite de informarea subiectului controlului/reclamantului cu privire la aceste prelungiri.

Respectiv, Completul de judecată consideră ca fiind corectă abordarea autorității publice pârâte conform căreia, procedura de efectuare a controlului presupune întreprinderea anumitor măsuri pentru a acumula informațiile şi materialele necesare stabilirii circumstanțelor relevante cauzei.

Astfel, Completul de judecată, analizând măsurile întreprinse în cadrul procedurii administrative și ținând cont de complexitatea acesteia, de volumul de lucru efectuat de inspector, inclusiv de înaintarea demersurilor și a interpelărilor, de răspunsurile primite, de solicitarea explicațiilor, inclusiv prin intermediul oficiului poștal, precum și de cercetarea înscrisurilor, constată că termenul de efectuare a controlului privind respectarea regimului juridic al declarării averii și intereselor personale de către Șor Ilan, în coraport cu volumul informațiilor acumulate de pârât, este unul justificat și corespunde prevederilor legale. Or, controlul a fost realizat cu respectarea termenului rezonabil, astfel cum este stipulat la art. 27 din Codul administrativ.

Mai mult ca atât, Completul judiciar reține că, partea reclamantă nu a indicat care ar fi norma legală ce ar stabili că nerespectarea termenului desfășurării unei proceduri administrative ar duce în consecință la nulitatea actului administrativ final.

Din sistemul reglementărilor instituite prin Codul administrativ nu se conturează o astfel de concluzie. Doar în situația unui viciu fundamental de procedură poate fi pusă problema valabilității unui act administrativ. Astfel, reclamantul nu a motivat în ce măsură eventuala depășire a termenului unei proceduri administrative prevăzut de Codul administrativ ar fi afectat în esență drepturile sale și implicit a viciat soluția finală adoptată. Or, Șor Ilan a avut posibilitatea să participe activ la procedura de verificare, să-și prezinte poziția, să administreze probe, nu a fost limitat în careva drepturi pe perioada derulării controlului.

Tot cu referire la respectarea procedurii prevăzute de lege, Completul de judecată reține că, procedura administrativă de control în prezenta cauză a fost inițiată în temeiul sesizării din oficiu nr. 04-08/82 din 31 ianuarie 2020, prin care se invocă faptul că dl Ilan Șor, ex-deputat în Parlamentul RM ar fi încălcat regimul juridic al declarării averii și intereselor personale prin obținerea mai multor bunuri mobile și imobile a căror valoare depășesc cu mult venitul obținut. Ulterior, au mai fost înregistrate încă două sesizări, şi anume: sesizarea din oficiu nr.04-03/1700 din 03 octombrie 2022 (în privința căreia s-a emis Proces-verbal de inițiere a controlului nr.515/06 din 02.11.2022) şi sesizarea nr.9478 din 30 noiembrie 2022, ambele pe faptul încălcării de către reclamant a regimului juridic al declarării averii şi intereselor persoanele, care au fost conexate la dosarul de control aflat în derulare.

În continuare, potrivit art. 31 alin. (1) din Legea nr. 132/2016 (în redacția în vigoare până la 29 octombrie 2021), inspectorul de integritate avea obligația ca, în termen de 15 zile de la data repartizării sesizării, să efectueze verificarea prealabilă, constând în examinarea condițiilor de formă și conținut ale sesizării, precum și în aprecierea existenței unei bănuieli rezonabile privind încălcarea regimului juridic al declarării averii și intereselor personale. Verificarea prealabilă includea, totodată, validarea datelor din declarațiile de avere și interese personale prin intermediul sistemului informațional „e-Integritate”, finalizându-se prin emiterea unui proces-verbal de inițiere sau de refuz al inițierii controlului.

Din actele cauzei rezultă că, în cadrul verificării prealabile, inspectorul de integritate a examinat autosesizarea înregistrată cu nr. 04-82 din 31 ianuarie 2020, repartizată aleatoriu la 28 februarie 2020 prin sistemul electronic de distribuire a sesizărilor, având ca obiect eventuala încălcare de către Ilan Șor, deputat în Parlamentul Republicii Moldova, a regimului juridic al declarării averii și intereselor personale, exprimată prin obținerea mai multor bunuri mobile și imobile a căror valoare ar depăși semnificativ veniturile obținute.

În acest context, reținând că sesizarea conține informații care justifică existența unei bănuieli rezonabile privind încălcarea regimului juridic al declarării averii și intereselor personale, precum și că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 31 din Legea nr. 132/2016, inspectorul de integritate a dispus, la data de 10 martie 2020, prin procesul-verbal de inițiere a controlului nr. 129/05, inițierea controlului averii și intereselor personale în privința lui Ilan Șor, deputat în Parlamentul Republicii

Moldova, cu informarea acestuia despre inițierea controlului și despre drepturile prevăzute de art. 33 din aceeași lege, în redacția aplicabilă la acel moment.

De asemenea, Completul judiciar constată că, prin scrisoarea nr. 04-05/1010 din 11 martie 2020, expediată cu aviz de recepție, reclamantul a fost informat despre inițierea controlului și despre drepturile procesuale prevăzute la art. 33 din Legea nr. 132/2016, fiind astfel respectat dreptul la informare și la participare efectivă în cadrul procedurii administrative.

În ceea ce privește continuarea controlului, din materialele cauzei rezultă că, pe parcursul desfășurării procedurii administrative, dosarul de control a fost redistribuit succesiv, în condițiile art. 27 alin. (6) din Legea nr. 132/2016, ca urmare a intervenirii unor împrejurări prevăzute de lege. În final, la 1 iulie 2024, dosarul de control a fost redistribuit inspectorului principal de integritate Gorceac Vladislav, care a continuat procedura administrativă din stadiul în care aceasta se afla la momentul redistribuirii și a finalizat controlul prin emiterea actului de constatare.

Prin urmare, schimbarea succesivă a inspectorilor de integritate, realizată în condițiile expres prevăzute de lege, nu este de natură să afecteze legalitatea procedurii administrative sau valabilitatea actelor procedurale întocmite anterior, inspectorul desemnat ulterior fiind îndreptățit să continue controlul din stadiul în care acesta se afla.

În consecință, Completul de judecată apreciază că inițierea, desfășurarea și continuarea procedurii administrative de control au avut loc cu respectarea cadrului normativ aplicabil și a garanțiilor procedurale prevăzute de lege, nefiind constatate abateri de natură să atragă nulitatea actelor emise în cadrul acestei proceduri.

Cu referire la alegațiile părții reclamante potrivit cărora autoritatea publică pârâtă nu ar fi respectat dispozițiile legale privind înregistrarea și repartizarea imediată a sesizării din oficiu, Completul de judecată reține că, potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 132/2016, în redacția în vigoare la data inițierii controlului, sesizările depuse de persoane fizice sau juridice, de drept public ori de drept privat, precum și cele din oficiu „se înregistrează imediat și se repartizează aleatoriu prin sistemul electronic de distribuire a sesizărilor”.

Din conținutul normei rezultă două obligații distincte: (*i*) înregistrarea imediată a sesizării și (*ii*) repartizarea acesteia în mod aleatoriu prin intermediul sistemului electronic. Totuși, textul legal nu instituie expres cerința ca înregistrarea și repartizarea să fie efectuată în aceeași zi calendaristică. O asemenea condiționare a fost introdusă ulterior prin modificările intrate în vigoare la 29 octombrie 2021, ceea ce confirmă că, anterior acestei date, legiuitorul nu a reglementat o asemenea condiție expres prevăzută de lege.

În aceste circumstanțe, Completul de judecată conchide că înregistrarea și repartizarea sesizării nr. 04-08/82 din 31 ianuarie 2020 a fost efectuată în conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 132/2016, în redacția aplicabilă la acel moment. Or, legalitatea înregistrării și repartizării sesizării nr. 04-08/82 din 31

ianuarie 2020 urmează a fi analizată prin prisma cadrului normativ existent la acea dată, iar nu prin raportare la modificările ulterioare.

Mai mult, Completul de judecată relevă că partea reclamantă nu a indicat și nu a demonstrat în ce mod concret pretinsa întârziere în înregistrarea și repartizarea sesizării ar fi afectat drepturile sale procesuale ori ar fi influențat rezultatul controlului efectuat. Or, în materia contenciosului administrativ, anularea unui act administrativ nu poate fi fundamentată pe simple neregularități de ordin formal, în lipsa probării unei vătămări reale și efective, de natură să aducă atingere garanțiilor procedurale sau să influențeze legalitatea soluției adoptate. Numai în ipoteza existenței unui viciu esențial de procedură, care afectează însăși validitatea actului sau dreptul la apărare al persoanei vizate, se poate pune problema anulării actului administrativ. În speță, reclamanta nu a motivat și nu a probat în ce măsură eventuala depășire a termenului de înregistrare și repartizare a sesizării ar fi avut un impact asupra drepturilor sale ori ar fi viciat în mod determinant soluția finală adoptată de autoritatea publică pârâtă. În consecință, susținerile reclamantei sub acest aspect sunt neîntemeiate.

Cât privește argumentele părții reclamante potrivit cărora sesizarea din oficiu nr. 04-08/82 din 31 ianuarie 2020 nu ar fi fost repartizată aleatoriu prin sistemul electronic de distribuire a sesizărilor, iar mențiunile inserate în actul de constatare în acest sens nu ar corespunde realității, Completul de judecată reține că normele privind funcționarea mecanismului de repartizare aleatorie sunt reglementate în Conceptul tehnic al Sistemului informațional automatizat „e-Integritate”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 183/2019, precum și în Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea Sistemului informațional automatizat „e-Integritate”, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 228/2020.

Astfel, potrivit pct. 14 subpct. 3 lit. f) din Conceptul tehnic al SIA „e-Integritate”, sistemul include, între altele, conturul funcțional al Autorității, care asigură înregistrarea sesizărilor și distribuirea aleatorie a acestora. Totodată, pct. 20 - 24 din Regulamentul menționat prevăd că SIA „e-Integritate” oferă funcționalitatea de repartizare automatizată a declarațiilor spre control către utilizatorii cu rol de inspector de integritate, ca urmare a sesizărilor depuse de persoane fizice sau juridice, precum și a sesizărilor din oficiu generate în urma verificărilor automatizate efectuate de sistem.

Conform aceluiași regulament, distribuirea declarațiilor spre control se realizează în mod aleatoriu și echitabil, în funcție de numărul de cazuri aflate în gestiunea fiecărui inspector de integritate. În situația suspendării raporturilor de serviciu ale unui inspector, acesta este exclus din mecanismul de repartizare aleatorie, în baza informațiilor furnizate de serviciul resurse umane. De asemenea, inspectorul desemnat are posibilitatea de a accepta sau de a declara abținerea de la examinarea cazului, în situațiile prevăzute de lege (inclusiv conflict de interese), cu indicarea motivului în sistem, iar în cazul admiterii abținerii se declanșează o nouă repartizare aleatorie, cu excluderea inspectorului respectiv.

În aceste condiții, mecanismul tehnic instituit prin actele normative menționate garantează caracterul automatizat și aleatoriu al repartizării sesizărilor, excluzând intervenția discreționară în desemnarea inspectorului competent. Or, în lipsa unor probe concrete care să infirme funcționarea sistemului în conformitate cu reglementările aplicabile, operează prezumția legalității operațiunilor administrative și a funcționării corespunzătoare a sistemului informațional. Prin urmare, până la proba contrară, se prezumă că repartizarea sesizării în vederea efectuării controlului în privința reclamantului a fost realizată în mod electronic și aleatoriu, în conformitate cu cadrul normativ incident.

Pe aceeași linie de analiză referitoare la respectarea procedurii prevăzute de lege, Completul de judecată va aprecia în mod critic argumentul părții reclamante întemeiat pe invocarea practicii Curții Supreme de Justiție pronunțate în alte cauze pretins similare.

Astfel, *în primul rând*, jurisprudența instanței supreme nu constituie izvor formal de drept în sensul aplicării automate și necondiționate în orice cauză ulterioară. Deși rolul acesteia este de a asigura interpretarea și aplicarea uniformă a legii, fiecare litigiu urmează a fi examinat prin prisma circumstanțelor sale concrete și a cadrului normativ aplicabil ratione temporis. *În al doilea rând*, aplicarea unui precedent presupune existența unei identități relevante de situație juridică și factuală. Simplul fapt că într-o altă cauză instanța supremă a constatat un viciu procedural nu este suficient pentru a concluziona, *per se*, asupra existenței unei încălcări în prezenta speță. Partea care invocă un precedent are obligația de a demonstra comparabilitatea circumstanțelor esențiale, inclusiv: cadrul normativ aplicabil la momentul faptelor, natura concretă a pretinsei încălcări, durata și contextul acesteia, precum și existența unei vătămări efective aduse drepturilor persoanei vizate. *În al treilea rând*, practica Curții Supreme de Justiție are un caracter evolutiv, fiind supusă ajustării și consolidării în timp. Din analiza jurisprudenței ulterioare rezultă că instanța supremă a nuanțat consecințele nerespectării unor exigențe procedurale de ordin formal, punând accent pe caracterul esențial al încălcării și pe necesitatea demonstrării unei vătămări concrete, în concordanță cu principiile proporționalității și efectului util al normei.

Prin urmare, instanța nu poate prelua mecanic concluziile dintr-un litigiu distinct, fără a efectua o analiză proprie și detaliată a cadrului normativ și a circumstanțelor concrete ale cauzei deduse judecății. Legalitatea actului administrativ contestat urmează a fi apreciată exclusiv prin raportare la dispozițiile legale aplicabile la momentul efectuării operațiunilor administrative și la impactul real al pretinsei neregularități asupra drepturilor reclamantei.

De asemenea, la acest capitol, Completul judiciar are în vedere jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia nu există un drept la menținerea unei jurisprudențe constante, iar evoluția interpretării judiciare, determinată de o abordare dinamică și progresivă, este admisibilă și nu contravine principiului securității juridice (a se vedea *Unédic v. Franța, § 74; Legrand v. Franța*). Totodată,

Curtea a subliniat că schimbarea jurisprudenței este compatibilă cu exigențele Convenției atunci când noua abordare este consecventă la nivelul jurisdicției respective și este însoțită de o motivare adecvată (a se vedea *Atanasovski v. Macedonia, § 38*).

În lumina considerentelor expuse anterior, prin raportare la dispozițiile legale incidente și în urma aprecierii coroborate a probelor administrate în cauză, Completul de judecată conchide că procedura de inițiere și desfășurare a controlului privind respectarea regimului juridic al declarării averii și intereselor personale în privința reclamantului Șor Ilan a fost realizată cu respectarea cadrului normativ aplicabil. Actul de constatare nr. 175/09 din 25 noiembrie 2024 a fost emis în urma unei proceduri derulate conform exigențelor legale, nefiind identificate încălcări de natură să atragă nulitatea sau anularea acestuia.

În continuare, sub aspectul legalității materiale a actului administrativ contestat, care vizează temeinicia constatărilor și fundamentarea juridică a soluției cuprinse în acesta, Completul de judecată constată că, potrivit răspunsului prezentat de Comisia Electorală Centrală înregistrat în cadrul Autorității cu nr. 4514 din 06.06.2022, dl Ilan Șor a exercitat mandatul de primar al orașului Orhei, în urma alegerilor locale generale din 2015, iar mandatul i-a fost validat prin hotărârea Judecătoriei raionului Orhei din 29.06.2015 (dosarul nr. 3CA-81/2015, 3CA-82/2015, 3CA-88/2015 și 3CA89/2015).

Potrivit informației furnizate de Secretariatul Parlamentului RM înregistrată în cadrul Autorității cu nr. 4922, dl Ilan Șor a fost deputat în Parlamentul RM din 09.03.2019.

Prin urmare, din analiza actelor prezentate și a cadrului normativ incident rezultă fără echivoc că reclamantul Șor Ilan, prin exercitarea funcțiilor și mandatelor menționate, a avut și a păstrat calitatea de subiect al declarării, în sensul legislației speciale privind regimul declarării averii și intereselor personale. Astfel, pentru perioada anterioară datei de 1 august 2016, această calitate a subzistat în temeiul art. 3 din Legea nr. 1264/2002. Ulterior abrogării acestei legi, obligația de declarare a continuat să îi revină în temeiul art. 3 din Legea nr. 133/2016.

De asemenea, Completul judiciar atestă că inspectorul de integritate a determinat în mod corect și în concordanță cu cadrul normativ aplicabil perioada supusă controlului averii și intereselor personale în privința reclamantului Șor Ilan. Astfel, data de început a perioadei verificate – 29 iunie 2015 – corespunde datei validării mandatului de primar al orașului Orhei și, implicit, momentului dobândirii calității de subiect al declarării averii și intereselor personale. În același timp, data-limită a perioadei analizate – 2 noiembrie 2022 – coincide cu data inițierii ultimei proceduri de control al averii și intereselor personale, în privința reclamantului, prin procesul-verbal nr. 515/06 din 2 noiembrie 2022, ulterior conexată la dosarul de control aflat în derulare.

Contrar susținerilor reclamantului, împrejurarea că perioada supusă controlului

începe la 29 iunie 2015 nu înseamnă că inspectorul de integritate era obligat să stabilească și să includă în calcul patrimoniul acumulat anterior dobândirii calității de subiect al declarării. Potrivit art. 32 alin. (1) din Legea nr. 132/2016, în redacția aplicabilă la momentul inițierii controlului, verificarea vizează averea existentă și modificările patrimoniale intervenite pe durata exercitării mandatelor, a funcțiilor publice sau de demnitate publică, iar controlul poate fi efectuat pe durata exercitării acestora și în decurs de 3 ani de la încetarea lor.

În același sens, atât dispozițiile Legii nr. 1264/2002, aplicabile perioadei 29 iunie 2015 - 31 iulie 2016, cât și prevederile Legii nr. 132/2016 și ale Legii nr. 133/2016, aplicabile perioadei ulterioare datei de 1 august 2016, circumscriu obiectul controlului modificărilor patrimoniale intervenite în perioada în care persoana deține calitatea de subiect al declarării, iar nu patrimoniului dobândit anterior apariției obligației legale de declarare.

Prin urmare, determinarea perioadei de control începând cu data de 29 iunie 2015 este în deplină concordanță cu cadrul normativ incident, aceasta reprezentând momentul de la care reclamantului îi revenea obligația legală de declarare a averii și a intereselor personale și, implicit, momentul de la care Autoritatea Națională de Integritate era îndreptățită să verifice evoluția patrimoniului acestuia.

Totodată, Completul de judecată constată că argumentul reclamantului potrivit căruia inspectorul de integritate ar fi pornit calculele de la o valoare „zero” a patrimoniului inițial nu privește legalitatea stabilirii perioadei supuse controlului, ci vizează modalitatea de determinare și evaluare a diferenței vădite și, respectiv, a diferenței substanțiale dintre averea dobândită, veniturile obținute și cheltuielile realizate. Acest aspect ține de temeinicia calculelor efectuate de inspectorul de integritate și urmează a fi examinat distinct în cadrul analizei criticilor formulate de reclamant referitoare la fundamentarea concluziilor cuprinse în actul de constatare.

În cadrul controlului averii și intereselor personale, în urma consultării datelor din Registrul de Stat al Populației, inspectorul de integritate a constatat că reclamantul Șor Ilan este căsătorit cu Sara Șor, cetățean al Federației Ruse și are la întreținere doi copii minori. În aceste condiții, în conformitate cu prevederile art. 33 alin. (4) din Legea nr. 132/2016, controlul averii și intereselor personale a fost extins și asupra membrilor familiei reclamantului, întrucât verificarea situației patrimoniale presupune examinarea averii și a modificărilor patrimoniale intervenite atât în patrimoniul subiectului declarării, cât și al membrilor familiei acestuia.

Din materialele cauzei rezultă că, potrivit răspunsului prezentat de Comisia Electorală Centrală, înregistrat în cadrul Autorității cu nr. 4514 din 6 iunie 2022, reclamantul Șor Ilan a exercitat mandatul de primar al orașului Orhei în urma alegerilor locale generale din anul 2015, mandat validat prin hotărârea Judecătoriei Orhei din 29 iunie 2015. Totodată, conform informației furnizate de Secretariatul Parlamentului Republicii Moldova, înregistrată cu nr. 4922, acesta a exercitat mandatul de deputat în Parlamentul Republicii Moldova începând cu 9 martie 2019.

În considerarea acestor împrejurări, inspectorul de integritate a reținut că reclamantul a avut calitatea de subiect al declarării averii și intereselor personale pe întreaga perioadă supusă verificării.

Totodată, în urma consultării datelor din Registrul de Stat al Populației s-a constatat că reclamantul este căsătorit cu Sara Șor și are la întreținere doi copii minori. În consecință, în conformitate cu art. 33 alin. (4) din Legea nr. 132/2016, controlul averii și intereselor personale a fost extins și asupra membrilor familiei reclamantului.

În continuare, inspectorul de integritate a stabilit că perioada supusă controlului este cuprinsă între 29 iunie 2015, data dobândirii calității de subiect al declarării prin validarea mandatului de primar al orașului Orhei, și 2 noiembrie 2022, data inițierii ultimei proceduri de control, conexată ulterior la dosarul aflat în derulare. Totodată, acesta a delimitat cadrul normativ aplicabil, reținând că pentru perioada 29 iunie 2015 - 31 iulie 2016 sunt incidente dispozițiile Legii nr. 1264/2002, iar pentru perioada 1 august 2016 - 2 noiembrie 2022 sunt aplicabile prevederile Legii nr. 132/2016 și ale Legii nr. 133/2016, inclusiv modificările operate prin Legea nr. 130/2021, în măsura în care acestea erau aplicabile procedurii de control.

Ulterior, în scopul verificării existenței unei diferențe vădite, respectiv a unei diferențe substanțiale între averea dobândită, veniturile obținute și cheltuielile realizate de reclamant și membrii familiei sale, inspectorul de integritate a accesat registrele de stat și a solicitat informații de la autoritățile competente, instituțiile bancare, Serviciul Fiscal de Stat, Agenția Servicii Publice și alte entități, centralizând toate datele relevante privind veniturile, bunurile și operațiunile patrimoniale realizate în perioada supusă controlului.

La caz, Completul judiciar atestă că în vederea stabilirii existenței sau inexistenței unei diferențe vădite între proprietatea dobândită și veniturile obținute, precum și a unei eventuale diferențe substanțiale între averea dobândită și veniturile realizate de subiectul declarării în perioada supusă controlului, inspectorul de integritate a exercitat atribuțiile conferite de art. 20 și art. 32 alin. (3) din Legea nr. 132/2016. Astfel, în cadrul procedurii de control, au fost solicitate și recepționate informații și documente relevante de la persoane juridice de drept public și privat, precum și de la persoane fizice, fiind, totodată, efectuate verificări prin extragerea datelor din registre și baze de date oficiale.

Sub acest aspect, instanța reține că demersurile efectuate de autoritatea publică pârâtă au fost realizate în vederea edificării unei imagini complete, coerente și obiective asupra situației patrimoniale a subiectului declarării, printr-o analiză comparativă și sistemică a veniturilor obținute, a modificărilor patrimoniale intervenite și a cheltuielilor efectiv realizate în perioada de referință. În consecință, instanța constată că concluziile autorității publice se întemeiază pe un probatoriu suficient sub aspect cantitativ și calitativ, pertinent în raport cu obiectul verificării și concludent pentru soluționarea cauzei, fiind astfel apte să susțină legalitatea actului administrativ contestat.

Potrivit datelor reflectate în tabelul de calcul inserat în actul administrativ contestat, pentru perioada 6 iulie 2015 - 31 iulie 2016, inspectorul de integritate a constatat existența unei diferențe vădite în cuantum de 6.449.706,81 lei între proprietatea dobândită și veniturile obținute de reclamant și membrii familiei sale. În acest scop, autoritatea a procedat la determinarea situației patrimoniale prin raportarea veniturilor identificate și a cheltuielilor suportate în perioada verificată, luând în considerare informațiile acumulate de la instituțiile bancare, Serviciul Fiscal de Stat, Agenția Servicii Publice, Parlamentul Republicii Moldova, Procuratura Anticorupție, precum și din declarațiile de avere și interese personale depuse de reclamant.

Din tabelul de calcul rezultă că, pentru perioada 6 iulie 2015 - 31 decembrie 2015, inspectorul de integritate a reținut venituri în sumă de 21.047.400,80 lei, cheltuieli în sumă de 8.077.375,80 lei, iar pentru perioada 1 ianuarie 2016 - 31 iulie 2016 venituri în sumă de 39.693,85 lei și cheltuieli în sumă de 3.519.818,52 lei. Totodată, întrucât în cadrul controlului nu au fost identificate și nici confirmate, prin probe prezentate de subiectul declarării, economii bănești existente la data de 29 iunie 2015, inspectorul de integritate a stabilit soldul inițial al perioadei de control în cuantum de 0 lei.

Completul judiciar constată că această modalitate de calcul a fost fundamentată de inspectorul de integritate prin împrejurarea că, prin scrisoarea nr. 04-26/3878 din 4 aprilie 2024, reclamantului i-a fost solicitat să comunice dacă la data dobândirii calității de subiect al declarării deținea economii în numerar și să prezinte înscrisuri confirmative.

În lipsa recepționării răspunsului și în absența altor probe administrate în cadrul controlului care să confirme existența unor asemenea disponibilități bănești, inspectorul de integritate a apreciat că soldul inițial nu poate fi stabilit decât în baza informațiilor obiectiv verificate și documentate, respectiv în cuantum de zero lei.

În aceste circumstanțe, inspectorul de integritate a concluzionat că, pentru perioada 29 iunie 2015 - 31 iulie 2016, există o diferență vădită în cuantum de 6.449.706,81 lei, diferență care depășește de 46,42 ori salariul mediu lunar obținut în perioada de declarare de către reclamant și membrii familiei sale și care rezultă, potrivit actului de constatare, din alimentarea conturilor bancare cu numerar.

Completul judiciar apreciază că această concluzie nu poate fi calificată drept arbitrară, întrucât rezultă din coroborarea informațiilor obținute de la autoritățile și instituțiile competente cu datele reflectate în declarațiile de avere și interese personale ale reclamantului. Totodată, simpla contestare de către reclamant a rezultatului calculelor nu este, prin ea însăși, suficientă pentru a răsturna prezumția de legalitate a actului administrativ, în lipsa prezentării unor probe concludente care să demonstreze existența unor disponibilități financiare inițiale ori a unor erori concrete în determinarea veniturilor, cheltuielilor sau patrimoniului analizat.

În continuare, Completul judiciar reține că argumentele reclamantului referitoare la pretinsa neconcordanță dintre veniturile și cheltuielile reflectate în actul de

constatare pornesc de la o interpretare incompletă a mecanismului de determinare a diferenței vădite și a diferenței substanțiale. Or, controlul averii nu se reduce la o simplă scădere aritmetică a totalului cheltuielilor din totalul veniturilor obținute pe parcursul întregii perioade verificate. Analiza presupune stabilirea succesivă, pentru fiecare perioadă de referință, a soldului disponibil la începutul perioadei, a veniturilor obținute, a cheltuielilor realizate, a bunurilor și disponibilităților bănești existente la finalul perioadei, precum și a eventualelor operațiuni patrimoniale pentru care nu a fost identificată o sursă financiară justificată.

Astfel, pentru perioada 6 iulie 2015–31 decembrie 2015, inspectorul de integritate a reținut venituri în cuantum de 21.047.400,80 lei și cheltuieli în cuantum de 8.077.375,80 lei. Diferența dintre aceste valori constituie 12.970.025 lei:

Această sumă reprezenta disponibilitatea financiară care putea rezulta, în mod justificat, din veniturile și cheltuielile documentate în perioada respectivă. Totuși, potrivit calculelor efectuate în baza informațiilor bancare și a celorlalte documente acumulate, la finele anului 2015 a fost identificată o disponibilitate bănească în cuantum de 19.419.731,81 lei. Prin urmare, diferența dintre disponibilitatea justificată prin veniturile documentate și disponibilitatea efectiv identificată constituie: 12.970.025 lei - 19.419.731,81 lei = - 6.449.706,81 lei.

Anume această valoare negativă, iar nu simpla diferență dintre veniturile și cheltuielile curente, a fost calificată de inspectorul de integritate drept diferență vădită. Cu alte cuvinte, constatarea nu se întemeiază pe faptul că, în mod global, cheltuielile ar fi fost mai mari decât veniturile, ci pe împrejurarea că valoarea disponibilităților bănești și a operațiunilor patrimoniale identificate la sfârșitul perioadei depășea cu 6.449.706,81 lei resursele financiare a căror proveniență putea fi justificată prin probele administrate. Datele și formula de calcul sunt reflectate în tabelul inserat în actul de constatare, iar diferența a fost raportată de autoritate la pragul prevăzut de art. 2 din Legea nr. 1264/2002.

Prin urmare, alegația reclamantului potrivit căreia veniturile de 21.047.400,80 lei depășeau cheltuielile de 8.077.375,80 lei cu 12.970.025 lei nu infirmă calculul inspectorului de integritate. Dimpotrivă, suma de 12.970.025 lei reprezintă chiar unul dintre elementele intermediare ale calculului. Reclamantul omite însă să raporteze această disponibilitate justificată la soldul de 19.419.731,81 lei identificat la sfârșitul perioadei, operațiune din care rezultă diferența contestată de 6.449.706,81 lei.

Completul judiciar constată că diferența astfel stabilită depășește de 46,42 ori salariul mediu lunar obținut în perioada de declarare de reclamant și membrii familiei sale, în condițiile în care art. 2 din Legea nr. 1264/2002 califica drept diferență vădită diferența dintre proprietatea dobândită și veniturile obținute care depășea de cel puțin șase ori salariul mediu lunar relevant. În consecință, valoarea identificată depășește în mod evident pragul legal, fără ca eventualele variații nesemnificative ale unor poziții de calcul să fie apte să modifice calificarea juridică a situației patrimoniale constatate.

În ceea ce privește stabilirea soldului inițial la valoarea de zero lei, Completul

judiciar reține că aceasta nu a reprezentat o prezumție arbitrară a inspectorului de integritate. Prin scrisoarea nr. 04-26/3878 din 4 aprilie 2024, reclamantului i-a fost solicitat să comunice dacă, la data de 29 iunie 2015, deținea economii în numerar și să prezinte documente care să confirme proveniența și deținerea acestora. Solicitarea nu a fost recepționată, iar din materialele acumulate în cadrul controlului nu au fost identificate înscrisuri care să ateste existența unor economii bănești determinate la începutul perioadei verificate. În aceste condiții, inspectorul nu putea include în calcul o valoare patrimonială ipotetică, nedeterminată și nesusținută prin probe.

Este adevărat că principiul cercetării din oficiu impunea autorității să întreprindă măsuri active pentru stabilirea completă a situației de fapt. Totuși, acest principiu nu înlătură obligația participantului la procedura administrativă de a prezenta probele care se află exclusiv în sfera sa de cunoaștere și disponibilitate. Existența unor economii în numerar acumulate anterior dobândirii calității de subiect al declarării, valoarea lor exactă și sursa concretă de proveniență constituiau fapte personale, care puteau fi demonstrate, în primul rând, de reclamant prin extrase bancare, contracte, declarații fiscale, documente privind înstrăinarea unor bunuri sau alte înscrisuri justificative.

Simpla afirmație că reclamantul și soția sa au fost anterior încadrați în câmpul muncii și, prin urmare, „puteau” acumula economii nu dovedește existența efectivă a unor disponibilități bănești la data de 29 iunie 2015. Posibilitatea abstractă de acumulare a unor venituri nu este echivalentă cu proba deținerii unei sume determinate la începutul perioadei controlate. Pentru a putea fi inclusă în calcul, averea inițială trebuia să fie individualizată sub aspectul naturii, valorii, momentului dobândirii și sursei de proveniență.

O asemenea abordare este concordantă cu orientarea desprinsă din practica judiciară în materia controlului averii, potrivit căreia autoritatea este obligată să cerceteze activ situația patrimonială, însă nu poate valida venituri ori economii invocate generic, în lipsa unor probe obiective și verificabile. Sarcina cercetării din oficiu nu poate fi transformată într-o obligație a autorității de a reconstrui, prin presupuneri, un patrimoniu inițial pe care persoana controlată nu l-a individualizat și nu l-a justificat documentar. Totodată, în temeiul art. 93 din Codul administrativ, faptele atribuite exclusiv sferei participantului urmează a fi probate de acesta.

Mai mult, lipsa unui răspuns la solicitarea inspectorului nu a fost valorificată automat și exclusiv în defavoarea reclamantului. Autoritatea a examinat materialele existente în dosarul administrativ și a constatat că nici acestea nu confirmau deținerea unor economii în numerar la începutul perioadei. Prin urmare, soldul inițial de zero lei a rezultat din inexistența unor date verificabile, iar nu dintr-o refuzare nejustificată de a lua în considerare probe prezentate de reclamant.

Pentru perioada 1 ianuarie 2016-31 iulie 2016, inspectorul a preluat drept sold inițial suma de 19.419.731,81 lei, rezultată la finele anului 2015, la care a adăugat veniturile de 39.693,85 lei și din care a dedus cheltuielile de 3.519.818,52 lei.

Calculul conduce la soldul de 15.939.607,14 lei: (19.419.731,81 lei + 39.693,85 lei – 3.519.818,52 lei = 15.939.607,14 lei).

Această sumă a fost utilizată drept sold inițial pentru perioada următoare, începând cu 1 august 2016. Împrejurarea dată demonstrează că inspectorul nu a examinat fiecare an în mod izolat și nici nu a ignorat disponibilitățile financiare favorabile reclamantului, ci a preluat succesiv soldurile pozitive de la o perioadă la alta.

În ceea ce privește perioada 1 august 2016–2 noiembrie 2022, inspectorul de integritate a efectuat calculul separat pentru fiecare an fiscal, pornind de la soldul existent la începutul anului, adăugând veniturile documentate și deducând cheltuielile ori modificările patrimoniale constatate. Soldul rezultat la finele unei perioade a fost, în principiu, preluat ca sold inițial pentru perioada următoare, cu ajustările determinate de numerarul declarat sau care putea fi acceptat potrivit pragurilor legale.

Astfel, pentru perioada 1 august 2016–31 decembrie 2016, soldul inițial a constituit 15.939.607,14 lei, veniturile – 19.365.259,80 lei, iar cheltuielile – 6.838.381,07 lei.

Pentru această perioadă nu a fost stabilită o diferență negativă, iar întreaga disponibilitate de 28.466.485,87 lei a fost reportată în calculul anului 2017. Acest element infirmă afirmația că autoritatea ar fi urmărit exclusiv identificarea unor valori defavorabile reclamantului ori că ar fi ignorat veniturile și soldurile pozitive.

Pentru anul 2017, inspectorul a stabilit o diferență negativă de 2.232.330,65 lei, iar pentru anul 2018 o diferență negativă de 1.498.204,50 lei. Pentru perioada 1 ianuarie 2022–2 noiembrie 2022 a fost stabilită o diferență negativă de 650.549,31 lei. Pentru celelalte perioade analizate – anul 2016, anul 2019, anul 2020 și anul 2021 – inspectorul nu a constatat diferențe substanțiale, întrucât disponibilitățile financiare identificate erau suficiente pentru acoperirea cheltuielilor și a modificărilor patrimoniale constatate.

Suma totală a diferențelor negative constatate este de 4.381.084,46 lei: (2.232.330,65 lei + 1.498.204,50 lei + 650.549,31 lei = 4.381.084,46 lei).

Prin urmare, suma de 4.381.084,46 lei nu reprezintă diferența dintre totalitatea veniturilor și totalitatea cheltuielilor realizate în intervalul 1 august 2016–2 noiembrie 2022. Aceasta reprezintă cumulul deficitelor patrimoniale identificate în perioadele concrete în care cheltuielile și averea constatată nu puteau fi acoperite din soldul disponibil și din veniturile obținute până la momentul realizării lor.

Completul judiciar consideră justificată analiza cronologică utilizată de inspector. Veniturile obținute într-o perioadă ulterioară nu pot servi retroactiv drept sursă de finanțare pentru cheltuieli realizate anterior. Admiterea unei abordări globale, astfel cum sugerează reclamantul, ar permite compensarea unei cheltuieli nejustificate din anul 2017 cu un venit obținut abia în anul 2019 sau 2020, deși la momentul efectuării cheltuielii sursa financiară respectivă nu exista în patrimoniul persoanei. O asemenea modalitate de calcul ar lipsi de efect util controlul averii și ar contraveni

caracterului succesiv al modificărilor patrimoniale.

În actul contestat s-a explicat că, la rubrica „venituri”, a fost inclus și numerarul rămas la finele anului precedent, iar diferența a fost determinată în perioadele în care cheltuielile depășeau resursele disponibile până la acel moment. Inspectorul a reținut în mod corect că veniturile viitoare nu pot acoperi cheltuieli deja realizate. Diferențele au fost individualizate pentru anii 2017, 2018 și pentru perioada 1 ianuarie–2 noiembrie 2022.

Totodată, inspectorul a raportat fiecare diferență la salariul mediu lunar pe economie corespunzător perioadei respective. Astfel, diferența de 2.232.330,65 lei constatată pentru anul 2017 reprezenta 398,63 salarii medii lunare, prin raportare la salariul mediu de 5.600 lei; diferența de 1.498.204,50 lei aferentă anului 2018 reprezenta 243,61 salarii medii lunare, prin raportare la salariul mediu de 6.150 lei; iar diferența de 650.549,31 lei aferentă anului 2022 reprezenta 65,71 salarii medii lunare, prin raportare la salariul mediu de 9.900 lei. Fiecare dintre aceste diferențe depășea distinct pragul de 20 de salarii medii lunare prevăzut de art. 2 din Legea nr. 133/2016.

Completul judiciar mai observă că, la stabilirea numerarului reportabil, inspectorul a ținut cont de conținutul declarațiilor de avere și interese personale depuse de reclamant. Pentru anii în care reclamantul nu a declarat deținerea unor sume în numerar, inspectorul nu a menținut integral în calcul disponibilitatea teoretică rezultată, ci a acceptat numerar în limita pragului legal de declarare. Astfel, pentru declarația aferentă anului fiscal 2016, suma calculată a fost diminuată la 79.400 lei, iar pentru declarația aferentă anului fiscal 2017 – la 92.000 lei, în raport cu cuantumul a 15 salarii medii lunare pe economie.

Această ajustare este justificată de caracterul personal și irevocabil al declarației de avere și interese personale, precum și de responsabilitatea subiectului declarării pentru veridicitatea și deplinătatea informațiilor înscrise. Persoana nu poate omite declararea numerarului la momentul îndeplinirii obligației legale, iar ulterior, în cadrul controlului, să pretindă reportarea integrală a unor disponibilități bănești care nu au fost declarate și a căror existență nu este confirmată prin alte probe.

În acest sens, declarațiile depuse de reclamant nu constituie simple formalități, ci acte asumate pe proprie răspundere, destinate să reflecte situația patrimonială reală a subiectului declarării și a membrilor familiei sale. Nedeclararea numerarului peste pragul legal permite concluzia că acesta nu mai era deținut la momentul depunerii declarației, în lipsa unor probe obiective care să demonstreze contrariul. Acceptarea ulterioară, fără justificare, a unor sume mult mai mari decât cele declarate ar afecta coerența și eficiența mecanismului legal de declarare și control.

Completul judiciar nu reține nici argumentul privind aplicarea nejustificată a Metodologiei aprobate prin Ordinul ANI nr. 8 din 24 ianuarie 2024. Metodologia a fost utilizată la etapa efectuării și finalizării calculelor, precum și a emiterii actului de constatare, când aceasta se afla în vigoare. Aplicarea normelor metodologice procedurale aflate în vigoare la momentul efectuării operațiunilor administrative nu

echivalează cu aplicarea retroactivă a unei norme materiale. Existența diferenței vădite și a diferenței substanțiale a fost apreciată în temeiul legilor materiale aplicabile fiecărei perioade controlate, respectiv Legea nr. 1264/2002 pentru perioada anterioară datei de 1 august 2016 și Legea nr. 133/2016 pentru perioada ulterioară.

Mai mult, pct. 115 din Metodologia aprobată în anul 2024 nu creează o nouă categorie de răspundere și nici nu modifică definiția legală a diferenței substanțiale. Acesta explică modalitatea tehnică de verificare a pragului de 20 de salarii medii lunare, precizând că analiza poate viza întreaga perioadă, un an calendaristic sau o perioadă mai scurtă și că diferența se verifică potrivit situației existente la finele fiecărei perioade. Prin urmare, metodologia concretizează mecanismul de aplicare a normei legale, fără a modifica elementele constitutive ale încălcării.

În aceeași ordine de idei, Completul evidențiază necesitatea examinării situației patrimoniale în evoluția sa cronologică, cu raportarea fiecărei cheltuieli sau achiziții la resursele disponibile la momentul realizării acesteia. Nu este suficient ca, la sfârșitul întregii perioade, totalul veniturilor să fie superior totalului cheltuielilor. Esențial este dacă, la data efectuării fiecărei operațiuni patrimoniale semnificative, persoana dispunea de resurse legale, documentate și verificabile pentru acoperirea acesteia.

Instanța reține, de asemenea, că actul de constatare cuprinde sursele informațiilor, categoriile de venituri și cheltuieli, perioadele analizate, soldurile succesive, ajustările numerarului și modalitatea de determinare a diferențelor. În consecință, nu poate fi primită susținerea privind lipsa motivării, întrucât reclamantului i-au fost comunicate atât elementele factuale, cât și raționamentul juridic și aritmetic care au stat la baza soluției. Faptul că reclamantul nu este de acord cu metoda și rezultatul calculului nu echivalează cu lipsa motivării actului administrativ.

Prin urmare, Completul judiciar constată că inspectorul de integritate a luat în considerare faptele relevante, a utilizat date provenite din surse oficiale, a raportat soldurile favorabile reclamantului, a individualizat perioadele în care au apărut deficite patrimoniale și a raportat fiecare diferență la pragul legal aplicabil. Reclamantul nu a prezentat un calcul alternativ complet, întemeiat pe înscrisuri verificabile, care să identifice concret sursa de acoperire a diferențelor de 6.449.706,81 lei și, respectiv, 4.381.084,46 lei.

În aceste condiții, criticile referitoare la nestabilirea patrimoniului inițial, pretinsa prevalență globală a veniturilor asupra cheltuielilor și presupusele neconcordanțe ale tabelelor nu sunt de natură să infirme constatările autorității publice. Acestea se întemeiază fie pe ipoteze nesusținute probatoriu, fie pe cumularea artificială a veniturilor și cheltuielilor din perioade diferite, fără respectarea succesiunii temporale a operațiunilor patrimoniale. În consecință, Completul judiciar apreciază că existența diferenței vădite de 6.449.706,81 lei și a diferenței substanțiale totale de 4.381.084,46 lei a fost stabilită în mod temeinic, pe baza unui probatoriu suficient și prin aplicarea corespunzătoare a cadrului normativ incident.

Completul judiciar nu poate reține nici obiecția potrivit căreia solicitarea inspectorului privind economiile existente la 29 iunie 2015 ar constitui o aplicare retroactivă a Legii nr. 133/2016, pe motiv că, în perioada respectivă, numerarul nu era supus declarării obligatorii.

În acest sens, trebuie făcută distincție între obligația legală de declarare a unei anumite categorii de bunuri și necesitatea probării existenței unei surse financiare invocate pentru justificarea patrimoniului. Chiar dacă, potrivit reglementării aplicabile în anul 2015, numerarul nu trebuia indicat în declarație în aceleași condiții instituite ulterior de Legea nr. 133/2016, această împrejurare nu împiedica reclamantul să demonstreze că, la începutul perioadei controlate, deținea efectiv economii provenite din surse legale.

Inspectorul nu i-a imputat reclamantului, pentru perioada anterioară datei de 1 august 2016, încălcarea unei obligații inexistente de declarare a numerarului. Solicitarea din 4 aprilie 2024 urmărea stabilirea situației patrimoniale inițiale și oferirea posibilității reclamantului de a justifica o sursă financiară ce putea fi luată în calcul în favoarea sa. Prin urmare, nu este vorba despre aplicarea retroactivă a unei obligații de declarare, ci despre administrarea unei probe necesare calculării disponibilității financiare.

Faptul că numerarul nu era supus declarării nu conduce la prezumția că orice sumă invocată ulterior trebuie acceptată fără dovezi. Existența unor economii inițiale trebuia demonstrată prin elemente obiective privind valoarea, proveniența și disponibilitatea lor efectivă la data de referință. În caz contrar, autoritatea ar fi fost obligată să includă în calcul sume ipotetice, imposibil de verificat.

Or, inspectorul nu s-a limitat la lipsa răspunsului reclamantului, ci a verificat materialele acumulate la dosar și nu a identificat informații care să confirme existența unor economii în numerar la 29 iunie 2015. Așadar, soldul de zero lei a rezultat din lipsa oricărei confirmări probatorii, iar nu din instituirea unei sancțiuni pentru nerecepționarea scrisorii.

Cu privire la diminuarea numerarului nedeclarat, partea reclamantă a mai susținut că neindicarea numerarului ce depășea plafonul de 15 salarii medii pe economie putea constitui cel mult o încălcare a obligației de declarare, fără a permite prezumarea faptului că sumele respective au fost cheltuite. Potrivit acesteia, existența unui bun sau a unui venit nu ar putea fi înlăturată numai din cauza omisiunii declarării lui.

Completul judiciar reține că această obiecție ar fi întemeiată numai dacă existența și păstrarea numerarului la data relevantă ar fi fost demonstrate prin alte probe obiective. Într-adevăr, simpla omisiune din declarație nu poate transforma automat o sumă existentă în una cheltuită. Totuși, în speță, calculul inspectorului nu s-a întemeiat exclusiv pe o sancționare formală a nedeclarării, ci pe necesitatea stabilirii numerarului care putea fi raportat de la un an la altul în baza unor date verificabile.

Declarația de avere și interese personale este un act personal, depus pe proprie

răspundere, iar subiectul declarării răspunde pentru deplinătatea și veridicitatea informațiilor cuprinse în aceasta. În cazul în care persoana declară că nu deține numerar peste pragul legal, autoritatea este îndreptățită să folosească această declarație ca element probatoriu privind situația existentă la data depunerii sale, în lipsa unor înscrisuri sau explicații convingătoare care să demonstreze contrariul.

A accepta reportarea integrală a unei disponibilități teoretice de milioane de lei, deși persoana a declarat că nu deține asemenea numerar și nu a prezentat probe despre păstrarea lui, ar însemna lipsirea declarației de orice valoare juridică. Calculul ar deveni unul pur ipotetic, întemeiat pe prezumția că toate sumele rezultate aritmetic la sfârșitul unui an au fost păstrate în numerar, indiferent de declarațiile ulterioare ale subiectului.

Totodată, comparația reclamantului cu venitul salarial confirmat prin extrase bancare nu este pe deplin pertinentă. Un venit salarial încasat este demonstrat printr-o operațiune bancară concretă. În schimb, păstrarea numerarului pe parcursul mai multor ani reprezintă o stare patrimonială continuă, care trebuie confirmată la momentul relevant. Faptul că o sumă putea rezulta teoretic din diferența dintre venituri și cheltuieli nu dovedește că aceasta a fost efectiv păstrată și se afla încă în patrimoniul persoanei la data depunerii declarației.

Prin urmare, ajustarea numerarului la valoarea declarată sau la plafonul legal acceptat nu are caracterul unei confiscări și nici al unei sancțiuni autonome, ci reprezintă o operațiune probatorie de determinare a soldului ce putea fi reportat în perioada următoare. Reclamantul nu a demonstrat, printr-un calcul alternativ susținut de înscrisuri, că sumele excluse au fost efectiv păstrate și utilizate ulterior pentru acoperirea cheltuielilor în anii în care au fost identificate diferențe negative.

Cu privire la bunurile și veniturile nedeclarate, Completul judiciar mai reține că actul de constatare nu s-a întemeiat exclusiv pe diferențele aritmetice identificate, ci și pe constatarea unor omisiuni concrete în declarațiile depuse de reclamant.

Potrivit informațiilor furnizate de Agenția Servicii Publice în contextul dosarului privind dobândirea cetățeniei Republicii Moldova prin investiții de către Sara Șor, în declarațiile aferente perioadei 2015–2022 nu au fost indicate trei bunuri imobile situate în Federația Rusă: un imobil dobândit prin contractul de vânzare-cumpărare din 19 octombrie 2007 și două apartamente înregistrate în proprietatea soției reclamantului la 28 mai 2015.

De asemenea, în declarațiile depuse la 31 martie 2019 și 8 aprilie 2019 nu au fost indicate veniturile obținute de Sara Șor din vânzarea a două bunuri imobile, în mărime de 11.800.000 RUB, echivalentul a 3.549.440 lei, și, respectiv, 12.200.000 RUB, echivalentul a 3.614.860 lei. Aceste constatări sunt relevante independent de calculul diferenței substanțiale, întrucât demonstrează nerespectarea obligației de declarare completă a averii și a veniturilor membrilor familiei.

Omisiunile respective nu au fost contestate prin prezentarea unor declarații rectificate, a unor acte care să infirme dreptul de proprietate ori a unor explicații

privind includerea bunurilor și veniturilor la alte rubrici. Prin urmare, constatarea încălcării regimului juridic al declarării averii și intereselor personale dispune de un fundament factual distinct, care nu este înlăturat de criticile reclamantului privind formula de calcul.

Din materialele dosarului rezultă că, prin demersul nr. 04-09/6479 din 2 iulie 2024 și, repetat, prin demersul nr. 04-09/6967 din 31 iulie 2024, reclamantului i s-a solicitat să prezinte punctul său de vedere asupra diferențelor constatate, asupra disponibilității financiare și asupra declarării necorespunzătoare a averii. Corespondența a fost restituită de operatorul poștal cu mențiunea „Nereclamat”.

În aceste condiții, dreptul reclamantului de a participa la procedură nu a fost restrâns de autoritate. Expedierea repetată a solicitărilor la adresa cunoscută reprezintă o diligență suficientă pentru asigurarea posibilității de a prezenta explicații și probe. Faptul că destinatara corespondenței nu a reclamat scrisorile nu poate fi imputat autorității și nici nu poate împiedica finalizarea procedurii.

Totodată, conform art. 33 alin. (10) din Legea nr. 132/2016, în cazul neprezentării informațiilor și dovezilor privind justificarea diferenței, inspectorul poate constata existența acesteia dacă alte documente sau informații nu sugerează contrariul. În speță, această consecință nu a fost aplicată automat, ci după acumularea și examinarea unui volum extins de informații din registre, instituții bancare, autorități publice și declarațiile depuse de reclamant.

În ceea ce privește argumentele reclamantului referitoare la lipsa motivării actului administrativ contestat, Completul judiciar subliniază că, conform articolului 31 din Codul administrativ, „*actele administrative individuale şi operaţiunile administrative scrise trebuie să fie motivate în mod corespunzător*”.

În conformitate cu prevederile art. 118 din Codul administrativ, „*motivarea este operaţiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esenţiale de drept şi de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreţionare trebuie să poată fi recunoscute şi punctele de vedere din care autoritatea publică a reieşit la exercitarea dreptului discreţionar. Motivarea trebuie să se refere şi la argumentele expuse în cadrul audierii. Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde: a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreţionar, dacă este cazul; c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigaţii, probe, audieri, opinii ale participanţilor contrare conţinutului final al actului etc. Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual şi condiţionează legalitatea acestuia. Motivarea nu este obligatorie în cazul în care: a) autoritatea publică admite o petiţie în totalitate fără ca prin decizia de soluţionare a ei să fie*

afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane; b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau c) autoritatea publică emite acte administrative individuale de acelaşi fel într-un număr mai mare sau automatizat şi, conform circumstanţelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare".

Reieșind din norma legală menționată *supra* în raport cu materialele cauzei, Completul de judecată constată că, actul de constatare nr. 175/09 din 25 noiembrie 2024 este motivat în conformitate cu normele legale, unde sunt indicate argumentele care sunt bazate pe o cercetare amplă a materialelor cauzei. O asemenea motivare satisface deziderateleimpuse de art. 31 și 118 din Codul administrativ, or, în motivare se indică temeiurile esenţiale de drept, adică texte legale aplicabile situației date, precum și temeiurile de fapt pe baza cărora s-a reținut aplicabilitatea acestor texte legale, pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa.

În această ordine de idei, Completul judiciar va reitera că, în cuprinsul actului analizat este detaliată fiecare acțiune a inspectorului cu trimiterile de rigoare la norma legală respectivă, la fel motivarea cuprinde detalierea investigațiilor realizate de inspector, analiza opiniilor persoanelor implicate în procesul de investigare, cât și a subiectului verificării.

Totodată, Completul judiciar evidențiază că, inspectorul de integritate la emiterea actului de constatare, a ținut cont de scopul Legii nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și a intereselor personale, așa cum acesta a fost identificat de legiuitor în art. 1 alin. (2) – „*instituirea măsurilor de prevenire şi de combatere a îmbogăţirii nejustificate, a conflictelor de interese, a stărilor de incompatibilitate, precum și a încălcării regimului juridic al restricțiilor și limitărilor*".

Completul de judecată reiterează că reclamantul nu a administrat probe pertinente, concludente și apte să răstoarne constatările factuale și concluziile juridice reținute de inspectorul de integritate în actul de constatare nr. 175/09 din 25 noiembrie 2024. Deși sarcina probei în materia contenciosului administrativ implică verificarea legalității actului emis, partea reclamantă, în temeiul art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, avea obligația de a indica și de a susține prin mijloace probatorii concrete circumstanțele pe care își întemeiază pretențiile. Or, argumentele invocate se circumscriu unor susțineri declarative și interpretări subiective ale situației de fapt, fără a fi sprijinite de înscrisuri, calcule alternative, expertize ori alte elemente obiective care să infirme metodologia de determinare a diferențelor patrimoniale aplicată de autoritate. În lipsa unor probe contrare, afirmațiile reclamantului nu sunt apte să genereze un dubiu rezonabil asupra temeiniciei constatărilor efectuate și, prin urmare, nu pot constitui temei pentru anularea actului administrativ contestat.

În continuare, Completul judiciar reține că, potrivit art. 29 din Codul administrativ, „*orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității. O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii*

atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. Măsura întreprinsă de autoritățile publice este una rezonabilă dacă ingerința produsă prin ea nu este disproporțională în raport cu scopul urmărit".

Totodată, art. 137 din Codul administrativ, reglementează că, „*(1) În exercitarea dreptului discreţionar atribuit, autorităţile publice trebuie să acţioneze cu bună-credinţă în limitele legal stabilite şi cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. (2) Dacă autoritatea publică poate decide discreţionar şi doar una din mai multe consecinţe juridice este legală, atunci dreptul discreţionar al autorităţii publice se reduce la alegerea consecinţei juridice/soluţiei legale. (3) Stările de fapt identice în esenţă se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv. (4) Dacă într-un caz autoritatea publică şi-a exercitat dreptul discreţionar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să îşi exercite dreptul discreţionar în acelaşi mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenţionează să îşi schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreţionar în cazuri similare*".

Principiul statului de drept, care include respectul pentru demnitatea și drepturile omului, generează obligația statului de a utiliza instrumente juridice proporționale de drept administrativ pentru realizarea scopurilor publice. Această obligație, având în vedere că afectează interesul public, impune și anumite trăsături specifice procedurii administrative.

La rândul lor, realizând pe deplin competențele legale procedurale, instanțele de contencios administrativ soluționează litigiile legate de exercitarea autorității publice de către autoritățile executive, autoritățile administrației publice locale, funcționarii acestora, precum și de către alți titulari de autoritate publică. În acest domeniu există riscul de a admite atingerea sau chiar încălcarea drepturilor unui cetățean în cadrul relațiilor dintre cetățean, persoanele fizice și stat, motiv pentru care este deosebit de important ca instanțele administrative să asigure o protecție efectivă, intervenind ca garant al restabilirii depline a drepturilor, libertăților și intereselor legitime încălcate ale persoanelor fizice și juridice.

În acest context, aplicarea corectă a principiului proporționalității de către instanțele de jurisdicție administrativă, inclusiv valorificarea corespunzătoare a testului proporționalității, poate avea un impact major asupra garantării ordinii de drept și a consolidării statului de drept în activitatea desfășurată de subiecții puterii publice.

Din punct de vedere conceptual, proporționalitatea acțiunilor administrative, mai ales în cazul emiterii unui act administrativ individual, presupune obligația autorităților publice de a nu aduce atingere drepturilor cetățeanului decât în condițiile expres prevăzute de lege, într-un mod echilibrat și justificat, doar atunci când este impus de interesul public, fără a afecta esența drepturilor subiective. Este admisibilă o ingerință în drepturile omului prin activitate administrativă, însă doar în măsura în care aceasta este proporțională cu scopul legitim urmărit, fiind adecvată, necesară și

rezonabilă.

Curtea Constituțională a Republicii Moldova, în activitatea sa de elaborare a jurisprudenței constituționale, propune și dezvoltă constant conceptul de legalitate și proporționalitate, statuând că exercitarea drepturilor și libertăților nu poate fi supusă restricțiilor, cu excepția celor prevăzute de lege, care urmăresc unul sau mai multe scopuri legitime prevăzute de Constituție, fiind necesare și proporționale cu situația în care se aplică măsura (HCC nr. 5 din 25 februarie 2020, §94).

În această ordine de idei, Completul judiciar specializat reține că principiul proporționalității constituie un element esențial în aplicarea principiului legalității activității administrative. Controlul judiciar efectiv presupune obligația instanței de contencios administrativ de a verifica dacă autoritățile publice au respectat această cerință fundamentală. Prin urmare, fiecare act administrativ emis de o autoritate publică trebuie să includă o analiză a proporționalității măsurii dispuse. Respectarea acestui principiu constituie o obligație legală a autorităților administrative.

Sintagma „*ar trebui*”, folosită de legiuitorul Republicii Moldova în textul articolului 29 din Codul administrativ, înseamnă datoria absolută a autorităților publice de a respecta proporționalitatea la luarea măsurilor oficiale, precum și datoria instanței de a verifica respectarea proporționalității, mai ales în cazurile de depunere a unei cereri de contestare. Principiul proporționalității decurge în mod inerent dintr-o înțelegere și acceptare a statului de drept și are ca scop protejarea cetățenilor de administrația publică disproporționată. Astfel, mijloacele pentru atingerea unui anumit scop trebuie să fie adecvate, necesare și rezonabile. Măsura este adecvată numai dacă poate atinge scopul dorit și este necesară numai dacă nu există alte mijloace la fel de adecvate care să nu încalce drepturile persoanei în cauză. Mai mult, legătura dintre scop și mijloace nu trebuie să fie neîntemeiată. Încălcarea principiului proporționalității nu poate fi înlăturată și duce la nelegalitatea actului administrativ în ansamblul său.

În această ordine de idei, Completul judiciar reiterează că, potrivit art. 34 alin. (3) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 (în vigoare la data emiterii actului administrativ contestat), „*(3) Dacă constată o diferență substanțială între veniturile obținute, cheltuielile realizate și averea dobândită a persoanei supuse controlului, inspectorul de integritate dispune încetarea mandatului, a raporturilor de muncă sau de serviciu ale acesteia și aplică interdicția de a ocupa o funcție publică sau de demnitate publică. Autoritatea sesizează, în termen de cel mult 5 zile din momentul în care actul de constatare rămâne definitiv, conducerea organizației publice sau a autorității responsabile de numirea în funcție a subiectului declarării în vederea încetării mandatului, a raporturilor de muncă sau de serviciu ale acestuia*”.

La fel, potrivit art. 34 alin. (5) și (6) din Legea nr. 132 din 17 iunie 2016, „*(5) În situația prevăzută la alin. (3), Autoritatea aplică orice măsuri de asigurare necesare și se adresează în instanța de judecată de la sediul Autorității în vederea încasării în folosul statului a valorii averii nejustificate sau a confiscării acesteia. Acțiunea*

respectivă se depune la Judecătoria Chișinău în termen de un an din momentul în care actul de constatare rămâne definitiv. (6) În cazul contestării actului prin care se constată încălcarea regimului juridic al declarării averii și intereselor personale, Autoritatea poate solicita confiscarea averii nejustificate în cadrul procedurilor de contestare a actului de constatare".

În conformitate cu prevederile art. 23 alin. (5) și (6) din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 (în vigoare la data emiterii actului administrativ individual contestat), „*(5) Persoana a cărei avere a fost constatată, în totalitate sau în parte, ca fiind nejustificată, printr-o hotărâre judecătorească definitivă, va fi destituită sau revocată, după caz, din funcţia pe care o deţine. (6) Subiectul declarării eliberat sau destituit din funcţie potrivit prevederilor alin. (3)–(5) este decăzut din dreptul de a mai exercita o funcţie publică și/sau o funcţie de demnitate publică, cu excepţia funcţiilor elective, pe o perioadă de 3 ani de la data eliberării sau destituirii din funcţia publică ori de demnitate publică respectivă sau de la data încetării de drept a mandatului său. Dacă persoana a ocupat o funcţie electivă, ea nu mai poate ocupa aceeaşi funcţie pe o perioadă de 3 ani de la data încetării mandatului*".

În baza celor expuse, Completul judiciar specializat concluzionează că, în prezenta cauză, sancțiunile aplicate de inspectorul de integritate: „*4. Se transmite prezenta cauză în instanța de judecată competentă spre examinare în vederea dispunerii confiscării averii nejustificate în condițiile prevăzute la art. 34 alin. (5) din Legea nr. 132/2016.*

5. Se decade dl Ilan Șor din dreptul de a exercita o funcție publică sau o funcție de demnitate publică, inclusiv funcția de deputat și primar, pe o perioadă de 3 ani și se înscrie în Registru, în condițiile prevăzute la art. 23 alin. (5)-(7) din Legea nr. 133/2016 – sunt conforme cu principiul proporționalității și cu cadrul legal aplicabil.

Sub acest aspect, Completul de judecată specializat notează că măsurile dispuse de inspectorul de integritate prin actul de constatare contestat reprezintă consecințe juridice expres prevăzute de cadrul normativ aplicabil și nu constituie sancțiuni discreționare sau excesive.

Această interpretare este concordantă și cu jurisprudența Curții Constituționale, care, analizând mecanismul instituit prin art. 34 din Legea nr. 132/2016, a reținut că, în cazul constatării unei diferențe substanțiale, legea stabilește în mod expres transmiterea cauzei în instanța competentă în vederea examinării confiscării averii nejustificate, precum și sesizarea autorității competente pentru încetarea mandatului sau a raporturilor de serviciu și aplicarea interdicției prevăzute de Legea nr. 133/2016, aceste consecințe fiind instituite direct de lege și nefiind lăsate la aprecierea inspectorului de integritate.

Astfel, transmiterea cauzei în instanța de judecată competentă în vederea examinării confiscării averii pretins nejustificate se circumscrie obligației legale a Autorității Naționale de Integritate de a valorifica efectele constatării diferenței substanțiale, fiind o etapă procedurală necesară pentru realizarea controlului

judecătoresc asupra măsurii de confiscare. De asemenea, sesizarea autorității competente pentru încetarea mandatului, și aplicarea interdicției de a exercita o funcție publică sau de demnitate publică pentru o perioadă determinată constituie efecte juridice directe ale constatării diferenței substanțiale, prevăzute imperativ de lege.

Completul judiciar apreciază că aceste măsuri urmăresc un scop legitim - protejarea interesului public, asigurarea integrității în exercitarea funcțiilor publice și consolidarea încrederii în autoritățile statului și, sunt adecvate, necesare și proporționale cu gravitatea situației constatate. Ele nu depășesc limitele impuse de normele legale și sunt aplicate în condițiile și cu garanțiile procedurale prevăzute de lege, inclusiv sub control judecătoresc.

În final, Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că actul de constatare nr. 175/09 din 25 noiembrie 2024, emis de Autoritatea Naţională de Integritate, este legal şi întemeiat. Or, de către autoritatea publică pârâtă a fost respectată procedura de emitere a actului administrativ, actul este emis de către un organ competent şi în corespundere cu normele legii materiale aplicabile speţei. Instanţa nu a constatat admiterea a cărorva abateri de lege la emiterea actului administrativ individual defavorabil emis în privinţa reclamantului Șor Ilan, legalitatea acestuia nefiind pusă la îndoială de către instanţa de judecată, iar contrariul nu a fost demonstrat în cadrul procesului de judecată organizat cu respectarea principiilor contradictorialității şi al egalității de tratament - ceea ce denotă că temei de admitere a acțiunii reclamantului nu există.

Din considerentele expuse mai sus, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ conchide că acțiunea înaintată de reclamantul Șor Ilan împotriva Autorității Naționale de Integritate, privind anularea actului de constatare nr. 175/09 din 25 noiembrie 2024 emis de Autoritatea Națională de Integritate, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă integral.

În conformitate cu prevederile art.224 alin.(1) lit. f), art.225 Cod administrativ, art.389-390 Cod de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,-

H O T Ă R Ă Ș T E:

Acțiunea în contencios administrativ înaintată de Ilan Șor împotriva Autorității Naționale de Integritate privind anularea Actului de constatare nr. 175/09 din 25 noiembrie 2024 emis de către Autoritatea Națională de Integritate se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție. Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de 2 luni.

Președintele completului,
judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii Bostan Angela

Ghedrovici Nicolae